

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\W_Hohlbein-Dinoland_03-Stanice
_v_pravěku.pdb

PDB Name: W_Hohlbein-Dinoland_03-Stanice_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein
STANICE V PRAVĚKU

Svět jako by tonul v chaosu plamenů a hluku. Země se zvedala a klesala v neuvěřitelně tvrdých a rychlých nárazech a vzduch, který Marc Littlecloud dýchal, jako by se proměnil v tekutý žár, který mu spaloval plíce.

Světlo bylo tak intenzivní, že pronikalo i přes zavřená víčka a dlaně, přitisknuté na obličej. Sténal bolestí a připadalo mu, že cítí, jak mu uhelnatí vlasy a šaty se mu rozpadají na popel. Detonace výbuchu mu pořád ještě hučela v uších, ačkoliv už dávno dozněla...

Littlecloud se s úpěním zkroutil na zemi, obličej si schoval do podpaží a čekal, až obloha přestane bouřit a chrlít žhavé kusy, které na něj dopadaly. Ztratil naprosto pojem o čase. Nepatrná část jeho vědomí, schopná ještě jasného uvažování, mu napovídala, že to mohlo trvat jen několik vteřin, a přesto se mu zdálo, že uběhla celá věčnost, než konečně doznělo zadunění exploze a přestaly padat kusy trosek. A další věčnost trvalo, než se odvážil zase otevřít oči a zvednout hlavu.

Jeho okolí skýtalo hrůzostrašný pohled.

Tlaková vlna ho odmrštila o několik metrů dál a otočila ho, takže měl v první chvíli problém zorientovat se. Zničená benzinová pumpa byla někde nalevo od něj, ale všechno, co z ní bylo vidět, byl hustý černý oblak dýmu, za kterým to neustále bíle a oranžově plálo. Byl široký jako silnice a sahal zdánlivě až k nebi.

Barikáda z jakýchsi vraků aut zaklesnutých do sebe, která blokovala silnici, zmizela, jen tu a tam ležel ještě doutnající kus nebo zuhelnatělá mrtvola. Z tuctu Dienonychů, kteří napadli město, nebyl už naživu ani jeden.

Těch málo zvířat, která unikla kulometné palbě z vrtulníku, roztrhala exploze na kusy a ty shořely. Ale cena, kterou toto vítězství stálo, byla hrozná.

Littlecloud kolem sebe na zemi viděl nejméně tucet nehybných oblud a byl si jist, že většina z nich se už nikdy nezvedne.

Všude hořelo. Plápolající kusy trosek a hořící benzin se snesly z oblohy po širokém okolí a podpálily auta, domy i zahrádky před nimi, a tlaková vlna zřejmě rozbila všechna okna v okolí jedné míle. Jemu samotnému připadalo jako zázrak, že je vůbec na živu.

Za sebou zaslechl polohlasité zasténání, s námahou otočil hlavu a spatřil Mainlanda, který byl také smeten na zem, ale který z toho patrně nevyšel tak dobře. Košili měl rozervanou a na mnoha místech ohořelou, obličej měl potřísněný krví, která mu vytékala ze široké řezné rány pod vlasy.

Přesto měl štěstí: ani ne metr od něj plála kaluž benzínu a bezprostředně u jeho pravé nohy se zřítíl shora žhoucí kus trosky s takovou silou, že se zaryl hluboko do asfaltu.

Littlecloud se s námahou opřel rukama a koleny o zem, letmým pohledem se přesvědčil o tom, že sám, není vážně zraněn a pak se odplazil k poručíkovi. Mainland byl sice při vědomí, ale oči měl zakalené.

V první chvíli ani Littleclouda nepoznal. Pak se pokusil narovnat, stáhl obličej bolestí a se zasténáním zase klesl zpátky. Teprve na druhý pokus a s Littlecloudovou pomocí se mu podařilo vysoukat se do sedu.

"Och, zatraceně," zasténal. "Co... se to vlastně stalo?"

"Co je vám?" zeptal se Littlecloud. Ostře se na Mainlanda zadíval. Rána na hlavě poručíkovi strašně krvácela, ale Littlecloud viděl taková zranění dost často, aby věděl, že nejsou příliš nebezpečná. Alespoň tehdy, jeli o raněného náležitě postaráno.

Přesto - na otřes mozku to docela stačilo. Přece jen byli oba odmrštěni na pět metrů daleko a dopadli na zem dost tvrdě. Mainland se na něj zadíval nechápavě. "Co se to tady děje?" zeptal se znova. "Kde to jsem? Kdo vlastně jsem? A kdo jste vy?"

"Vy si nevzpomínáte?" zeptal se Littlecloud.

"Na co?" zamumlal Mainland. V jeho pohledu se zračila naprostá bezradnost. "Co se... to děje? To tady došlo... k nějaké nehodě?"

"No, dalo by se to tak nazvat, ano," odpověděl Littlecloud. "Ale rád vám pomůžu. Já se jmenuju Marc Littlecloud. A vy

jste Mainland, můj šofér a věznitel. Jenže se obávám, že si budete muset hledat jiný džob. To všechno je totiž vaše vina, víte?" Rozmáchl se a ukázal směrem k hořící benzinové pumpě. "Přehlédli jste červenou a narazil jste do cisterny s benzinem, no a ta zase narazila na pumpu a vybuchla." Vzdechl a v dokonale předstíraném rozčilení zavrtěl hlavou a soucitně se na Mainlanda zadíval. "Člověče - nechtěl bych vězet ve vaši kůži, až se tady objeví policajti a budou zjišťovat, kdo tohle všechno zavinil."

Mainland se na něj podíval.

"Na vašem místě bych co nejrychleji utekl," pokračoval vážně Littlecloud. "Zmizte, dokud to ještě jde. A ukryjte se nejlépe někde v poušti. Neřeknu ani slovo."

"To bych řekl," odpověděl Mainland. V jeho pohledu se najednou objevilo nepřátelství. "Zkoušíš to na mě hezky, Winnetou," řekl. "Jenom by mě zajímalo, jestli by ses klidně díval, jak si to vážně mířím do pouště."

"No tak to zkuste," navrhl Littlecloud. "A jestli mi ještě jednou řeknete Winnetou, vyrazím vám zuby." Vstal, natáhl k Mainlandovi ruku a dost drsně ho postavil na nohy. Mainland sraštil čelo - tedy vlastně pokusil se o to, bolestí zkrivil rty a chytil se za hlavu. Když prsty zase odtáhl, byly potřísněné krví.

"Bolí?" zeptal se Littlecloud.

"Jo," záúpěl Mainland.

"Dobře." Littlecloud se usmál, pustil Mainlandovu ruku a zase se otočil k hořící benzinové pumpě. Sloup kouře ještě zesílil, ale už se aspoň z jeho nitra neozývaly další výbuchy. I většina raněných se začala hýbat, někteří z nich už byli na nohou a pokoušeli se pomoci ostatním. Většina drobnějších ohýnků už dohasínala. Littlecloud sice nedokázal říci, jak to vypadá na druhé straně hořící budovy, ale zřejmě aspoň na této straně měli štěstí.

Náhly poryv větru rozehnal kouř a v průrvě se objevila černá rachotící nestvůra z kovu a skla, která mířila rovnou na Littleclouda a Mainlanda a necelých dvacet metrů od nich klesla k zemi.

Pilot přitom postupoval dost bezohledně: Tam, kde helikoptéra přistála, sice nebyli žádní lidé, ale síla rozvířeného vzduchu byla dokonce i v několikametrové vzdálenosti dost velká na to, aby některá ze zvířat, která se právě s námahou zvedala, zase smetla na zem. I Littlecloud a Mainland měli co dělat, aby se udrželi na nohou.

Littlecloud si rukama chránil obličej, zatímco poručík se díval na helikoptéru takřka nenávidně. Pohyboval rty, ale rachocení dobíhající vrtule pohltilo jeho slova. Littlecloud se soustředil na přistávajícího Apače a nevěřícně vytřeštil oči, když spatřil muže, který vyskočil z pilotovy kabiny a přikrčeně běžel k Mainlandovi a k němu. Rachot turbíny ustával a posléze zmizel i vířivý vítr, který rozpoutaly rotory bojového vrtulníku. Littlecloud si odkryl tvář a chtěl vyjít vstříc muži, který vystoupil z helikoptéry.

Ale Mainland byl rychlejší. Zuřivým pohybem mu zastoupil cestu a zvedl paži, aby muže v uniformě letectva uhodil. Littlecloud pochopil jeho úmysl takřka pozdě - ale důležité bylo ono takřka. Zachytil Mainlandův úder v poslední chvíli, tímtež pohybem mu zkroutil ruku a srazil ho rázným trhnutím na kolena.

Mainland zasténal. Několik vteřin se ze všech sil snažil vzepřít Littlecloudovu chvatu, ale to se stejně dobře mohl pokoušet holýma rukama převrátit helikoptéru. Littlecloud ho svíral v takovém chvatu, který Mainlandovu sílu obracel proti němu samotnému. Nakonec asi Mainland pochopil, že si jen sám způsobuje větší bolest, když sebou tak prudce trhá, a nechal toho.

"Když budete rozumný, pustím vás," řekl Littlecloud. "Tak co?"

"Oukej," zasténal Mainland se zaťatými zuby. "Slibuju."

Littlecloud skutečně pustil jeho zápěstí - ovšem teprve poté, co si vyměnil pohled s mužem v uniformě letectva, který mu v odpovědi jen nepatrně pokývl hlavou. Mainland nejistě vstal a třel si rozbolavělou paži - najednou udeřil tak prudce a bez varování, že Littlecloudova reakce tentokrát přišla skutečně pozdě.

Plukovník Straiter odvrátil dozadu, padl zády na zem a na chvíli zůstal ležet. Mainland se chtěl na něj vrhnout, ale teď už byl Littlecloud dostatečně pohotov: chytil poručíka oběma rukama, donutil ho podruhé na kolena a zkroutil mu ruku tak prudce, že Mainland vykřikl bolestí. "Tak takhle vy držíte slovo, Mainlande?" zeptal se. "Slibil jste mi, že budete rozumný!"

"No a?" zasípal Mainland. "Mně připadá rozumné rozbít tomuhle idiotovi hlavu! Pusťte mě, ať mu můžu zakroutit krkem!"

Littlecloud ho nepustil, ale naopak tlak ještě zesílil. Mainland zasténal bolestí, ale Littlecloudovo slitování se drželo na uzdě. Na velmi krátké uzdě, dlužno dodat. Bylo to teprve pár hodin, co on sám ležel před Mainlandem na zemi, zkroutený v bolestech.

"Pusť ho, Rede!"

Straiter se posadil a zvedl ruku k obličejí. Z koutků úst mu tekla krev a vypadal pořád ještě trochu nesvůj. Přesto jeho hlas zněl, jako vždy, rázně a nepřipouštěl odpor.

Littlecloud také hned uposlechl. Pustil Mainlandovo zápěstí a ustoupil o krok dozadu. Dál ovšem ne. A zůstal také stát za poručíkem se zdviženými rukama, připraven kdykoliv opět zasáhnout. Vypadalo to ovšem, že Mainland se poučil. S námahou se sbíral ze země a ze všech sil se snažil Straitera probodnout pohledem. Nepodnikl už ovšem další pokus vrhnout se na něj.

I Straiter se už mezitím postavil. Hřbetem dlaně si přešel napuchlý ret, se sraštělým čelem se na chvíli zadíval na krev, která mu ulpěla na ruce a pak se obrátil na Littleclouda. "Jsem rád, že vás vidím, Rede," řekl s ne příliš veselým úsměvem. Pak pokračoval: "Ačkoliv musím říci, že už mě pomalu přestává bavit, že vás musím vždycky vytahovat z bryndy."

"Vy toho šílence znáte?" zeptal se Mainland.

"Ano, známe se," odpověděl Straiter za Littleclouda. "A s kým mám tu čest?"

"Jmenuju se Mainland," odpověděl poručík. Hlas se mu chvěl a dlaně měl sevřené v pěst. Littlecloud nepochyboval o

tom, že jedině jeho přítomnost Mainlandovi bránila v tom, aby se na Straitera zase vrhl.

"A pro vás to určitě nebude žádné potěšení, to vám slibuju!"

"Mainland?" Straiter tázvě naklonil hlavu na stranu. "Poručík Mainland?" aniž by počkal na odpověď, opět postoupil o krok směrem k němu a napřáhl ruku. To gesto přišlo tak neočekávaně a bylo tak rychlé, že Mainland ji takřka o vlasek přijal. "Jmenuji se Straiter," řekl plukovník. "Plukovník Straiter z letectva. Dnes ráno jsme spolu mluvili po telefonu." Mainland vyděšeně vytréštil oči. "Vy jste Winn... tedy... Littlecloudův nadřízený?"

"Správně." Straiter si Mainlandova přeréknutí všiml a lehce se usmál. "Ale obávám se, že zde nejsem pouze v této funkci. Po tom všem, co jsem viděl cestou sem, se věci poněkud... změnily."

"Změnily?" zeptal se Mainland nedůvěřivě. "Jak to myslíte?" Nepřátelství, které před chvílí z jeho hlasu zmizelo, se teď zase ozvalo. A i Littlecloud měl najednou nedobrou chuť. Znal Straitera dost dobře, aby dokázal číst v jeho obličeji i tehdy, když ho ostatní pokládali za naprosto nic neříkajícího.

Jako většina lidí měl i Straiter zvláštní metodu, jak v určitých situacích zcela určitým způsobem neřici nic. Přesně to udělal i nyní a již jeho následující slova stačila, aby se Littlecloudovo nepříjemné tušení proměnilo v ještě nepříjemnější jistotu.

"Poručíku Mainlande," pokračoval Straiter. Jeho hlas zněl neosobně. "Na základě pravomoci, kterou mi dal prezident Spojených států amerických, vyhláшуji tímto nad městem stanné právo. Las Vegas od této chvíle přechází pod mé velení."

Zvíře bylo velké jako třípatrový dům, a kdyby nesklonilo svůj dlouhý svalnatý krk, aby se shýblo pro pár vyschlých keřků, jejichž kořeny se zachytily v suchém písku pouště vedle dálnice, vypadalo by zřejmě ještě mnohem větší a impozantnější. Nohy, jako mohutné sloupy a neohrabané, jako nohy slona, jenže desetkrát mohutnější, blokovaly čtyřproudovou dálnici v celé její šířce a mohutný ocas vyhloubil v písku příkop, do něhož by si klidně mohl lehnout dospělý člověk.

"Neuvěřitelné!" řekl Parmeter. "Do-slo-va-ne-u-vě-ři-tel-né!" Každá jednotlivá slabika, kterou vyslovil, byla doprovázena cvaknutím jeho fotoaparátu. Druhý, ve kterém už byl film dofocený, ležel vedle něj na sedadle Landroveru a třetí, ve kterém film teprve čekal na to, že bude vypráskán stejně rychle a takřka bez rozmyšlení, jako jeho předchůdci, se mu bímá kolem krku.

"Ten informátor měl pravdu," pokračoval, zatímco namířil hledáček fotoaparátu na poměrně malou lebku dinosaura a mačkal spoušť tak rychle, že motorek fotoaparátu skoro nestačil film převíjet. "To bylo nejlépe investovaných pět set dolarů, které jsem kdy vydal."

"Když je to tak - co třeba nějaká odměna?" Světlovlásky, nanejvýš dvacetiletá, která seděla vedle Parmetera za volantem, vzala fotoaparát a začala vyměňovat film. Nepočínala si zrovna šikovně, ale nebylo to tím, že by měla málo cviku, jako spíše tím, že se plně soustředila na dinosaura, který se nad vozem tyčil jako oživlá bájná bytost.

"Malá odměna?" Parmeter se zasmál, vyměnil fotoaparát a namířil na Brachiosaura z jiného úhlu. Pozornost skleněného oka se teď upřela na nohy toho kolosu. Přesněji řečeno na metrové otisky tlap, které ten titan zanechal v asfaltu.

"Miláčku, jestli tyhle obrázky dodáme jako první, máme do konce života vystaráno, je ti to jasné?"

Dívka neodpověděla, a jen zavrakla fotoaparát a položila ho připravený před Parmetera na přístrojovou desku. Pohledem hledala dinosaura a na rozdíl od Parmetera se jí ve tváři zračil strach. Zvíře bylo od nich ještě dobrých padesát šedesát metrů. Ale pro tvora takové velikosti to neznamenal víc než pár kroků.

"Ale odkud... se jenom taková bestie vzala?" zamumlala dívka.

Parmeter konečně spustil fotoaparát. Několik vteřin se na dinosaura díval, pak zavrtěl hlavou a ukázal doprava. "Na tu otázku ti dovedu odpovědět, Sue," řekl. "Odtamtud. Jenže mnohem záplekřejší je otázka, odkud se tam, k čertu, vzal ten les?" Pohled Sue na vteřinu sledoval jeho gesto, ale pak se opět obrátil k dinosaurowi. Zvíře přestalo žrát. Zřejmě neodpovídaly ty vyschlé, trnité keřky, které jediné vzdorovaly suchu Nevadské pouště, jeho chutím, možná ho také znervózňovala blízkost lidí a jejich auta.

Srdce Sue ustrašeně poskočilo, když se pohled gigantického dinosaura upřel rovnou na ni a na Parmetera. Ale jen na pár vteřin. Pak ta stvůra zase zvedla gigantický krk, chvíli se rozhlížela takřka nerozhodně a potom pohodlně odkráčela směrem k jihovýchodu. Sue si nahlas oddechla.

"Strach?" Parmeter se nervózně uchechl, udělal ještě dva tři snímky odcházejícího dinosaura a pak si zase sedl. "Ten mít nemusíš. Tohle je býložravec."

"Jo?" řekla Sue. "A odkudpak to víš?" Nervózně sáhla po klíčku zapalování, ale ještě s nastartováním motoru zaváhala.

"Protože ti úplně největší byli býložravci," odpověděl Parmeter. "Až uvidíš pět metrů vysokou bestii na dvou nohou, tak teprve budeš mít důvod k panice."

"Nestačily by tři metry?" zeptala se Sue. Parmeter sebou škubl a vyděšeně se otočil. Silnice za nimi byla prázdná.

"Sranda," zabručel Parmeter, "vážně náramná sranda."

Sue nastartovala motor, ale když chtěla zařadit rychlost a rozjet se, položil jí Parmeter ruku na paži a zavrtěl hlavou.

"Počkej ještě," řekl. "Možná bychom se tady měli trochu porozhlédnout."

"Ale copak je tady něco k vidění?" Parmeter se díval za dinosaurem. Zvíře pomalu kráčelo pryč, a tu a tam se zastavilo, aby našlo na zemi něco k jídlu. Přesto se vzdalovalo dost rychle, každým krokem se dostávalo o dobrých deset metrů dál.

"Tenhle les," mumlal, "nechápu, kde se tady najednou vzal. To... prostě není možné!"

"Možná, že to celou dobu utajovali," zamumlala Sue. "Myslím tím... možná ten les v tichosti založili, aby ho -" Sue

zmlkla, když zachytila Parmeterův pohled. Ale opovržlivý výraz v jeho očích netrval dlouho. Díval se několik vteřin na dívku zamyšleně a pak se mu zase obličej rozjasnil.

"Někdy jsi vážně geniální," řekl. "Chci tím říct - ty to asi nevíš, ale myslím, že ses dostala zatraceně blízko pravdě. Jedeme." Ukázal hlavou na okraj lesa, který byl od silnice asi dvě míle. "Támhle."

"Ale... přece nepojedeme za ním?" divila se Sue.

"Za tím dinosaurem?" Parmeter se usmál. "Proč? Ty fotky nám neutečou. Kromě toho - i když to přiznávám nerad - obávám se, že za dvě hodinky už ty fotky nebudou tak exkluzivní. Nehraje pravděpodobně roli, jestli je odfaxujeme o pár minut dřív nebo později. Nene, to právě tajemství leží támhle. Víš, že armáda tady někde má tajnou výzkumnou základnu?"

Sue zavrtěla hlavou a řekla: "Tak tajná zase být nemůže, když o ní víš ty."

Několik okamžiků vypadal Parmeter zjevně zaskočen a pak se usmál. "Začínám se ptát, jestli vážně jen hloupou nehraješ a jestli si ze mě v duchu neutahuješ."

"Jak to v duchu?" odpověděla Sue. "Ty sis toho jenom doposud nevšímal." Ukázala na les. "Ten nápad se mi nelíbí. Kde je jedna bestie, může jich být víc."

"To je pravda," řekl Parmeter. "Ale kdybych měl strach podstoupit riziko, nestal bych se ekonomickým zpravodajem. Můžeš zůstat tady, jestli chceš. Později se pro tebe zastavím."

Sue ho doslova probodla pohledem. Ale neřekla už nic, konečně nastartovala motor, sjela vozem ze silnice a zamířila k vzdálenému okraji lesa. Neměla moc dobrý pocit, v příštích minutách však byla plně zaměstnána tím, aby zvládala vůz. Volkswagen byl dobrý a spolehlivý vůz, jenže německá auta jsou zkonstruována na jízdu po silnicích a ne na rallye napříč pouští. A tak jim to k okraji lesa trvalo podstatně déle, než předpokládali.

Sue to ovšem poskytlo příležitost, aby si ten podivný les prohlédla důkladněji, než by to udělala za jiných okolností. Byl to velmi zvláštní les. Stromy v něm vůbec nevypadaly jako normální stromy, ale připomínaly spíše obří kapradiny a bylo tady velice málo keřů. Kromě toho tady cosi chybělo, Sue ani nedokázala přesně říci, co to bylo.

"Neuvěřitelné," mumlal Parmeter. "To... není možné. Vidím to sice na vlastní oči... ale nemohu tomu uvěřit!"

"Čemu?" zeptala se Sue.

"Tomuhle lesu!" Parmeter teď najednou vypadal značně rozrušeně. "Nechápeš to? Tenhle les je prostě něco dočista nemožného!"

"To vím," řekla Sue. "Ty sám jsi přece říkal, že -"

"Tak to nemyslím," přerušil ji Parmeter. "Takovýhle les prostě nemůže existovat nikde na světě. Nikde! To je přece... les z mezozoika!"

"Z čeho?" zeptala se Sue. Dojeli až na okraj lesa a vůz zpomalil. Sue nechala Golf Cabriolet dojet a pak sešlápla brzdu, takže vůz zpola trčel v lese a zpola ještě na poušti. Parmeter vyskočil ještě dříve, než se auto zastavilo. Sue ho následovala, i když podstatně pomaleji. Vyšli z lesa ven, přes čáru, která jako podle pravítka, jasně oddělovala písek pouště od lesního porostu.

"Koukni se na tohle!" řekl Parmeter. "To přece vůbec nejsou stromy! To je..."

"Co?" zeptala se Sue, když Parmeter dále pokračoval.

"Ticho!" Novinář zvedl varovně ruku. Instinktivně začal šeptat a naklonil hlavu, jako by něčemu pozorně naslouchal. Celý jeho postoj najednou prozrazoval usilovné soustředění - a také strach.

"Co je?" zeptala se vyděšená Sue.

Parmeter se už chystal odpovědět, ale než mohl cokoliv říci, zaslechla i dívka to, co ho zřejmě vyplašilo: sled třeskotu a rachotu, ještě vzdáleného, ale pomalu silícího. Něco se blížilo. Něco obrovitého.

"Raději bychom odtud měli zmizet," řekla Sue nervózně. Parmeter sice nevynechal jedinou příležitost, aby jí připomněl, že je přímo ztělesněním klíše krásné, ale hloupé blondýnečky, to přesto neměnilo nic na skutečnosti, že z těchto tří přívlastků se k ní hodily pouze dva: byla blondýnka a skutečně velmi krásná - ale v žádném případě ne hloupá. A nebyla zdaleka tak naivní, aby už dávno nepřišla sama na myšlenku, že v téhle džungli se mohou ukrývat mnohem nebezpečnější obyvatelé, než onen jediný druh býložravého dinosaura.

"Možná máš pravdu," zamumlal Parmeter - což už samo o sobě bylo dost nezvyklé. Normálně totiž nikdy nepřipustil, že by Sue měla pravdu. Bez ohledu na to, jestli to tak bylo či ne.

Ale tentokrát už bylo pozdě. Sue ani neměla dost času k tomu, aby se podívala náhlému změněnému Parmeterovu chování. Praskání a skřípení bylo stále hlasitější, přibližovalo se a pak se mezi stromy objevilo cosi obrovitého, šedozeleného a po čtyřech neobyčejně mrštných nohou se vyřítilo do pouště necelých pět metrů kolem vozu.

Sue vyděšeně vykřikla, téměř ve stejné chvíli si přikryla ústa rukou a uskočila dozadu. I Parmeter se chvatným skokem ukryl do bezpečí. Nikomu z nich by ovšem ten pohyb nic nepomohl, kdyby se dinosaurus byl vyřítil z lesa o pár metrů blíže k nim.

Zvíře nebylo tak veliké, jako to, které viděli předtím v poušti - ale pořád ještě to byl gigant, dva až třikrát větší než slon a jistě pětinasobně těžší. Kdyby se vyřítil z lesa přímo přes ně, zřejmě by vůz i jeho osádku prostě převálcoval, aniž by si toho všiml.

A i kdyby, bylo by mu to patrně jedno, protože to zvíře prchalo, jako by mu šlo o život.

Deset metrů za ním z lesa vyrazila celá tlupa pískové zbarvených d'áblů. Takový alespoň z nich měla Sue dojem v první chvíli. Zvířata - muselo jich být na tucet, ne-li více - nebyla ani zdaleka tak velká, jako jejich, obět', kterou pronásledovali, ale nesrovnatelně nebezpečnější. Sue ještě nikdy v životě podobná stvoření neviděla, ani živá, ani na žádném obrázku. Nikdy ani také neslyšela, že takoví tvorové kdy existovali. A přesto vycítila, že stojí tvář v tvář zabijákům. Možná těm vůbec nejnebezpečnějším tvorům, kteří kdy na této planetě existovali.

Předklonění daleko dopředu, jak běželi, napřaženými pařáty a ocasem vodorovně nataženým, aby udrželi rovnováhu,

vypadali sotva větší než poníci, ale všechno na nich vypadalo nebezpečně: veliké, takřka lidské ruce s vražednými drápy, obrovité hlavy s ostrými zahnutými zuby, smrtící, ostré drápy na zadních nohou.

Sue čistě instinktivně pochopila, že tato stvoření se nenarodila pro nic jiného, než aby zabíjela.

"Bože můj!" vydechl Parmeter. "Pryč! Jenom pryč odtud!"

Sue pak nedokázala říci, zda to bylo čistě náhodou nebo jeho výkřikem, že Parmeter na sebe upoutal pozornost Deinonychů. Vlastně už to také nebylo důležité.

Větší část smečky utíkala dál mohutnými, takřka groteskně vypadajícími skoky za svou obětí, ale dvě zvířata zpomalila, pak se docela zastavila a otočila se nakonec tak rychle a současně, jako by se nějakým záhadným způsobem dorozumívala.

Na vteřinu Sue zahlédla pár tmavých, neklidně bystrých očí, v nichž jako by se mísila neukojitelná dychtivost a jakási zvrácená inteligence. Žena v duchu zaúpěla. Pochopila náhle instinktivně, že proti těmto tvorům nemají nejmenší šanci. A pak se všechno seběhlo neuvěřitelně rychle. Celá ta hrůzostrašná scéna trvala nanejvýš dvě vteřiny, ale pro Sue to byla věčnost, na kterou nikdy nezapomene.

Obě příšery se přiblížily k Parmeterovi a k ní, pomalými, houpavými kroky, ale způsobem, ze kterého bylo patrné, kolik síly a divokosti se za těmito domněle pomalými pohyby skrývá.

Současně Sue zaslechla podivný bzučivý zvuk, který jako by přicházel odnikud a přesto byl všudypřítomný. Nesílil, ale rychle nabíral na intenzitě.

Parmeter znova vykřikl a pozpátku ustupoval před oběma Deinonychy dozadu.

Levé z obou zvířat, které si ho vyhlédlo jako oběť, se trochu zakývalo a vyrazilo. Udělalo dva tři mohutné kroky a pak se odrazilo, aby na svou oběť dopadlo dopředu vystrčenými zadními prackami a roztaženými drápy. Jeho pohyby absurdně připomínaly klokana.

Také druhý Deinonychus vyrazil. Sue pronikavě vykřikla a zapotácela se dozadu k okraji lesa. V zádech ucítila odpor, s výkřikem se otočila a v téže chvíli zakopla o kořen. Masivní husté kapradiny se nad ní zavřely.

Bzučení bylo stále intenzivnější.

Najednou bylo všude světlo, najednou jako by se vzduchem nad pouští vznášely myriády drobných světlůšek.

Nesčíslné množství drobných, pomíjivých světelných bodů, které kopírovaly obrys každé písečné duny, každého kamene, každého keře, ale i přehajícího dinosaura a jeho pronásledovatelů.

A pak tu najednou byly dva obrazy jako u dvakrát exponovaného snímku. Na zlomek vteřiny spatřila Sue dvě skutečnosti: poušť, dinosaury a důvěrně známou oblohu nad Nevadou, ale současně, jaksi paralelně a zakomponované do obrazu pokračování džungle, ve které sama byla. Bylo to, jako by najednou existovaly dvě reality, které se pokoušejí zaujmout místo v prostoru současně.

Oba Deinonychové explodovali.

Cosí se obou tvorů zmocnilo a roztrhlo je zevnitř. Jejich těla nebyla roztrhána na kusy, nýbrž se doslova rozplynula, jako by je neviditelná síla, která drží v rovnováze atomy a molekuly, v jedné vteřině proměnila v pravý opak hmoty.

To, co bylo ještě před zlomkem vteřiny nestvůrou, chystající se ke smrtícímu skoku, se v setině vteřiny proměnilo v bobtnající a rozplývající se mráček narudlé mlhy. Totéž potkalo i velkého dinosaura a stejně tak i smečku, která ho pronásledovala. Jen o vteřinku později pohasly světélkující body a poušť definitivně zmizela. Na jejím místě se teď rozprostírala bující džungle, ona druhá realita, která tu prvou pohltila a přemohla.

To vše se udalo takřka současně a takovým způsobem, který věcem propůjčoval zdání hrůzného snu. A to ještě nebyl konec.

Dívka stála několik vteřin jako opařená. Nebyla schopná hnout se, ba ani dát dohromady jakoukoliv myšlenku. Sue se ani nepokoušela pochopit, co právě zažila a stejně tak se nepokoušela pochopit to, co viděla.

Poušť zmizela tak definitivně a beze stopy, jako by nikdy neexistovala a na jejím místě bylo teď pokračování pralesa kapradin, v němž se v okamžiku té události nacházela.

Sue nic nechápala a ani pochopit nechtěla. Poušť byla pryč, ale pryč byli i ti dva netvoři, kteří chtěli ji a Parmetera zabít - a to bylo důležité. Sue se s těžkým povzdechem, plným ohromné úlevy, otočila k Parmeterovi - a strnula.

Zmizela nejen poušť.

Pryč byl i Parmeter - a polovina Volkswagenu. Cosí vůz přepůlilo. Krot motoru a část předních sedadel až přesně k oné pomyslné čáře, za kterou ještě před pár vteřinami ležela poušť, byly tam, kde i zbytek...prostě pryč. Vůz jako by rozřízl mohutný superostrý skalpel.

Sue nevěřícně vytřeštila oči, učinila váhavý krok a zase se zastavila. To, co spatřila, jí připadalo naprosto neskutečné, ale přesto to byla pravda. Oči ji neklamaly a prsty, kterými opatrně přejela po hladkém, doslova naleštěném řezu, jí to rovněž potvrdily.

Pravěká džungle nejen zaujala místo pouště. Všechno, co bylo předtím na jejím místě, se zřejmě rozplynulo doslova v nic.

Udělala další krok a pak jí pohled padl na to, co leželo na zemi na druhé straně vozu. Pochopila, že nejen Volkswagen, ale i Parmeter byl v okamžiku, kdy k události došlo, jednou částí v této realitě a druhou částí v té jiné.

Sue se rozkřičela a připadalo jí, že už nikdy nebude moci přestat.

Dokonce i přes trojitě sklo oken kliniky bylo ječení sirén slyšet docela zřetelně. Pokoj byl obrácen k jihu, takže oblak černého kouře, který se mezitím rozšířil nad celou severní částí města, nebylo vidět. Ale Littlecloud věděl, že požár stále ještě zuří.

Během uplynulé hodiny vyjely veškeré požární vozy v Las Vegas, aby hořící benzinovou pumpu uhasily, ale jediné, čeho se podařilo dosáhnout, bylo, že se zabránilo šíření požáru. Oheň však stále ještě nebyl pod kontrolou. Pokud byla správná čísla, která mu řekl Mainland, pak si katastrofa vyžádala devět lidských životů a několik desítek raněných. Přesto bylo možno mluvit o štěstí v neštěstí. Mohlo dojít i k desetinásobně vyšším ztrátám na životech.

"Jak dlouho to ještě potrvá?" Straiterův hlas zněl neobyčejně ostře a byla z něj cítit nervozita, která Littleclouda ihned navrátila do reality nemocničního pokoje. Podíval se na svého nadřízeného dost znepokojeně. Zažil už Straitera ve všelijakých situacích, ale ještě nikdy tak nervózního. Teď nervózní byl a to zase znepokojovalo Littleclouda.

"Budete zřejmě muset mít ještě chvíli strpení," odpověděl Mainland. "Kromě toho bych na vašem místě netrval tak tvrdošíjně na rozhovoru se starostou Claytonem. Je totiž docela dobře možné, že nebude nadšen tím, že jste mu vyhodili do vzduchu půlku města."

Straiter se neobtěžoval s odpovědí a obrátil se k šedovlasému, asi šedesátiletému muži, který seděl zpřímá na jedné ze dvou postelí, které v pokoji byly.

Za normálních okolností jistě vypadal skvěle. Byl silný, měl prošedivělou, pečlivě pěstěnou bradku. Vypadal staře, ale přitom nijak sešle.

Jenže teď na něj byl přímo žalostný pohled. Ruce měl poseté nesčíslnými škrábanci a šrámy. Pravou ruku měl obvázanou a zavěšenou v šátku. Pokožka nabyla nezdravé popelavé barvy. Pod očima měl veliké, tmavé kruhy a ruce se mu viditelně třáslly.

"Takže, profesore?" začal Straiter. "Jste si naprosto jist, že se to přibližuje?"

"Stoprocentně," odpověděl Schneider. I hlas se mu chvěl, ale mnohem horší než slabost a vyčerpání, které z něj zaznívaly, byla hrůza, kterou rovněž nebylo možné přeslechnout. "Will a já..." Opravil se. "Kapitán Darford a já jsme to viděli na vlastní oči. Rozšiřuje se to. A obávám se, že velice rychle."

Straiter se obrátil s tázavým pohledem na muže, který ležel na druhém lůžku. Byl mnohem mladší než Schneider, ale jinak vypadal stejně žalostně. Přikývl, aniž cokoliv řekl.

Dveře se otevřely, aniž někdo zaklepal. Straiter zhlédl s trochu nazlobeným výrazem ve tváři. Zklamání a jasná stopa zloby, když poznal, že to není člověk, na kterého čeká už třičtvrtě hodiny, ale jeden z lékařů, ošetřujících Schneidera a Darforda, bylo patrné.

"Doktore," řekl, "pokud si dobře pamatuji, prosil jsem vás, abyste sem nevstupovali bez ohlášení."

"Pamatujete si správně," odpověděl lékař a prošel kolem Straitera.

"Pak se toho, prosím, držte," pokračoval Straiter. "Nechte nás, prosím, o samotě."

Lékař mu ani nevěnoval pohled. "Tohle je má klinika, víte?" řekl. "Obávám se, že tady nemáte co rozkazovat, plukovníku. Pokud chcete někomu udílet rozkazy, jděte si do kasáren."

Straiterův obličej se zachmuřil zlobou, zatímco na Mainlandově tváři se objevil nepokrytě škodolibý úsměšek. Lékař přistoupil k Schneiderově posteli, krátce mu posvítil malou kapesní lampičkou do levého oka a zavrtěl hlavou.

Lampičku si zase zastrčil do kapsy pláště a tímtež pohybem vytáhl pochromované pouzdro na stříkačku.

"Co to máte?" zeptal se Schneider nedůvěřivě.

Lékař pouzdro otevřel a vytáhl z něj připravenou stříkačku.

"Nic, z čeho byste musel mít strach," odpověděl lékař, přičemž docela podvědomě sklouzl do tónu, jímž většinou lékaři hovoří s pacienty - zejména pokud je považují za zvlášť tvrdohlavé. "Jen takový uklidňující prostředek. Pomůže vám usnout. Nastavte, prosím, ruku."

"Čerta nastavím!" odpověděl Schneider. "Raději mi dejte něco, co by mě udrželo čilého."

Lékař si zhluboka povzdychl. "Profesore, buďte, prosím vás, rozumný," začal.

Ale Schneider ho hned přerušil a ještě ostřejším tónem pokračoval:

"Já jsem rozumný, doktore. Jenže vy ne. Zdá se, že nechápete, oč tady jde!"

"Chápu, že jste zřejmě pevně odhodlán zabít se," odpověděl lékař. "Vy si patrně neuvědomujete, v jakém stavu vyčerpání jste. Je už vůbec sám o sobě zázrak, že jste na živu. A teď mi, prosím nastavte paži, než zavolám zřízenec, který vás podrží."

"Klidte se odtud, zatraceně," řekl Schneider. Kdyby se mu přitom nechvěl hlas a kdyby jeho tvář nevypadala jak obličej mrtvého, kterého před týdnem zaponměli pohřbít, možná by ta odpověď na lékaře udělala nějaký dojem. Jenže ten ani nemrkl, vzal Schneiderovu levou paži a druhou rukou zvedl stříkačku.

"Doktore," řekl Straiter klidně.

Doktor obrátil oči v sloup, otočil zuřivým pohybem hlavu - a zbledl, když spatřil ústí pistole, kterou na něj mířil Straiter. "Co... to má znamenat?" vykoktal ze sebe lékař.

"Slyšel jste přece profesora Schneidera," odpověděl Straiter. "Nemyslím si, že máte právo píchnout mu něco proti jeho vůli. Takže, prosím, buďte rozumný a opusťte pokoj."

"Já... protestuji!" vydechl lékař. "To je neslýchané! Zavolám policii!"

Straiter ukázal s úsměvem na Mainlanda. "Už je tady. Ale obávám se, že ani ta vám nepomůže." Pustil pistoli. Stejně neměl v úmyslu ji použít, to Littlecloud věděl. Už jen sám fakt, že ji vytáhl, plně postačoval.

"To si vyprošuji!" řekl lékař. Obrátil se k Mainlandovi. "Poručíku, udělejte něco! Žádám, abyste toho muže na místě zatkl. Jste -"

"Copak se to tady děje?" ozval se ode dveří ostrý hlas. S výjimkou Mainlanda se všichni otočili a spatřili podsaditého padesátníka, který za nimi vešel dovnitř.

Měl na sobe drahý oblek, ušitý na míru, stejně drahé boty a ne právě vhodnou košili s vázankou. Obličej vypadal trochu nateklý z přílišného pití whisky, dobrého jídla a nedostatku čerstvého vzduchu a pohybu, ale pohled jeho očí, které spočívaly v síti drobnoučkých propletených vrásek, onen dojem popíral. Littlecloud okamžitě pochopil, kdo před

ním stojí.

"Zastrčte tu zbraň!" řekl ostře starosta Clayton. "Tohle je nemocnice, ne střelnice!"

Littlecloud se s očekáváním obrátil ke Straiterovi, ale k jeho úžasu plukovník okamžitě poslechl. Vypadalo to dokonce, že se mu ulevilo.

"Vy jste pan Clayton, předpokládám."

"Správně!" Clayton krátce přikývl, zavřel za sebou dveře a přeměřil si Straitera dlouhým, ne právě přívětivým pohledem.

"A vy musíte být ten člověk, co se domnívá, že mi dokáže uzmout město," řekl. "Co je to za nesmysl, že chcete v Las Vegas vyhlásit výjimečný stav?"

Straiter znovu vzdychl. Ale neodpověděl hned, nýbrž se ještě jednou otočil k lékaři, na jehož tváři se při Claytonových slovech usadil výraz hlubokého zděšení.

"Prosím vás, doktore, nechte nás na chvíli o samotě. Jen deset minut. Pak vám pacienta bez námitek odevzdáme do vaší péče, to vám slibuji."

Po všem, co řekl předtím, lékaře ta náhlá smířlivost zřejmě dokonale překvapila. Jen se na Straitera zmateně zadíval a ani neprotestoval, když ho plukovník vzal jemně za ruku a odvedl ho ke dveřím.

Dříve, než ho Straiter vystrčil na chodbu, probral se ze strnulosti a ještě jednou se pokusil vzepřít - ale to už bylo pozdě. Straiter ho prostě vyšoupl ven a dveře za sebou zamkl.

"Takže?" zeptal se Clayton. Obočí trochu povytáhl, ale zdržel se jakéhokoliv komentáře. "Poslouchám."

"Profesore?" Straiter se obrátil s tázavým pohledem na Schneidera. Vědec se na lůžku napřímil, ale to nic neměnilo na faktu, že vypadal, jako by měl každou chvíli vypustit duši.

Littlecloud v duchu obdivoval houževnatost toho člověka. "Ano," řekl Schneider unaveně. "Nejlépe asi skutečně bude, když to povím já - pokud ovšem budu moci."

Ani tato odpověď se zřejmě Claytonovi moc nezamlouvala. Ale ani tentokrát nic neřekl a jen přistoupil k oknu, otevřel ho a opřel se pažemi o parapet, zatímco Schneider pomalu a s tím, že se omezil na nejpodstatnější, vylíčil celou věc už potřeť. Clayton ho nepřerušoval, ale výraz jeho obličeje se zachmuřoval prakticky s každým slovem, které slyšel.

"To je ta největší bláznovina, kterou jsem kdy slyšel," řekl, když pak Schneider skončil. Pokusil se usmát, ale nedopadlo to přesvědčivě. "A to teď vážně čekáte, že vám to uvěřím?"

"Moje helikoptéra stojí ještě na střeše," řekl Straiter. "Můžete nasednout a letět se přesvědčit sám." Sáhl si do saka a vytáhl složenou obálku. "Stejně tak ovšem můžete vzít zavděk těmhle snímků ze satelitu."

Clayton si vzal obálku, otevřel ji a vytáhl z ní několik velikých černobílých fotografií, které si chvíli soustředěně prohlížel. "No a?" řekl nakonec.

Straiter byl zmaten. "Co - no a?,"

"Co ode mě očekáváte?" řekl Clayton. "To si mám vzít bouchačku a vyrazit na lov dinosaurů?"

Nervózně potáhl z cigarety. Ruce se mu neznatelně chvěly.

Straiter chtěl vybuchnout, ale Schneider na něj vrhl krátký varovný pohled. "Chápu, pane Claytone, že jste zmaten," řekl. "Myslím, že na vašem místě bych také nevěřil ani slovo. Ale říkám vám pravdu. Tam venku se odehrává cosi... nepředstavitelného. Město i všichni jeho obyvatelé jsou v nebezpečí. A obávám se, že v mnohem větším nebezpečí, než si všichni dovedeme představit."

Clayton povzdechl. "Opakuji svou otázku, pánové," řekl. "Co teď ode mne očekáváte? Co mám dělat? Zalarmovat Národní gardu?"

"To už jsem udělal," řekl Straiter. Clayton se na něj zuřivě podíval, ale nic neřekl a Straiter pokračoval. "Sám doufám, že to nebude potřeba - ale postupně bychom se měli zabírat myšlenkou, jak by bylo možno město co nejrychleji evakuovat."

Clayton na něj zíral. "Vy jste se zbláznil!" vykřikl. "Víte vy vůbec, co povídáte, plukovníku? Evakuovat Las Vegas? To je naprosto vyloučeno!"

"Je už devět mrtvých," řekl Straiter takřka jemně.

"Ano, a to už je příliš!" odpověděl Clayton. Zamáchl cigaretu a téměř v téže chvíli si zapálil novou. "A i kdyby bylo pravda, co jsem slyšel, pár z nich stejně připadá na váš vrub."

"To teď není rozhodující," řekl Straiter, ale Clayton ho hned zase přerušil: "Myslím, že to je značně rozhodující, plukovníku. Docela jistě to totiž nenechám na sobě, ale budu žádat vyšetření."

"Pane Claytone," přerušil ho zase Schneider. Hovořil velmi tiše, ale v jeho hlase bylo něco, co Claytona varovalo, protože se uprostřed věty zarazil a obrátil se k vědci.

"Plukovník Straiter má pravdu," řekl Schneider. "Skutečně to teď není rozhodující. Ať už jsou ty ztráty na životech jakkoliv politováníhodné, nesmíme ztrácet čas. Bylo to jen několik zvířat, která město napadla, a i s těmi jsme si dokázali sotva poradit. Ale věřte mi, že to není nic v porovnání s tím, co nás všechny čeká, pokud se džungle přiblíží - nebo pokud se dostane dokonce až do Las Vegas."

"Prosím vás," řekl Clayton, "to mi chcete navykládat, že nejsme s to si poradit s pár šelmami?"

"Jenže to právě není jenom pár šelem," vložil se do hovoru Littlecloud. Na chvíli ho málem připravila o vědomí vzpomínka na setkání s Tyrannosaurem. Jen stěží se ovládl. "Ty malé bestie byly nebezpečné, ale s nimi jsme si poradili. Na velké bychom pravděpodobně nestačili."

"Blbost!" vyštěkl Mainland. "Jsou to zvířata. Možná sice veliká zvířata, ale nic víc. Jestli jste na ně krátkí vy - my to dokážeme."

Littlecloud zavrtěl hlavou. "Dovedete si alespoň zhruba představit, co se stane, až se sem dostane některá z těch opravdu velkých bestii?" zeptal se.

"To dokážu," odpověděl Mainland nakvašeně. "Odstřelíme je. To se stane."

"Dost," ozval se Clayton ostře. Na Mainlanda vrhl takřka výhrůžný pohled a pak se zase otočil ke Schneiderovi. "Tak dobrá, profesore," řekl. "Byl jsem tam venku. Co můžeme očekávat, pokud některé z těch zvířat skutečně zabloudí do města?"

Schneider na chvíli zaváhal, pak se zeptal: "Jsme asi stejně staří, pane Claytone, že?"

Clayton nechápavě přikývl. "Myslím, že ano. Proč?"

"Pak si docela jistě vzpomínáte na nedělní dopolední představení za padesát centů?"

"Ale, ale co to..."

"Jako dítě jsem skoro žádné nevynechal," pokračoval Schneider. "Nejraději jsem měl ty japonské filmy o obludách.

Vzpomínáte si na Godzillu?"

Clayton trochu zbledl, ale neřikal nic. Schneider docela tiše dodal: "Pokuste si vzpomenout na některý z těch filmů o Godzilla a pochopíte, co se může stát."

Na vteřinu se v pokoji rozhostilo naprosté ticho. "To... to je nesmysl," řekl nakonec Clayton. "Odmítám dále diskutovat na takové úrovni."

"To také nemusíte," řekl Straiter. Littlecloudovi připadalo, že to zní jaksi rezignovaně. "Od této chvíle tady budu přijímat rozhodnutí já. Je mi líto, že mě k tomu nutíte, ale musím uplatnit svou plnou moc."

"Neuplatníte vůbec nic," řekl Clayton. "Co si myslíte, že jste? Jestli si myslíte, že na mě tou svou uniformou a helikoptérou na střeše uděláte nějaký dojem, pak se mýlíte."

Straiter beze slov zavrtěl hlavou, vytáhl ze zřejmě bezedné kapsy své uniformy přenosný telefon a vyťukal devítimístné číslo. Neuběhly ani tři vteřiny a dostal spojení.

"Dejte mi šéfa," řekl. "Rychle!"

"Plukovník Straiter má pravdu, pane," řekl Schneider ještě jednou. "Musíte evakuovat město. Nejen kvůli dinosaurům. S těmi bychom si pravděpodobně opravdu poradili. Ale obávám se, že to není jediné nebezpečí. Ani to největší."

Clayton se ještě chvíli znepokojeně díval na telefon ve Straiterově dlani, než se zase otočil k Schneiderovi. "Rád vám věřím, profesore," řekl. "Nepovažujte mě, prosím, za blázna nebo za lehkomyšlného. Ale přece ode mne vážně nemůžete čekat, že nechám evakuovat město jenom proto, že se v poušti objevil pár podivných zvířat. Nikomu z vás asi není jasné, o čem tady mluvíme. Víte vy vůbec, o kolika lidech je tady řeč? O dobrém půl milionu!"

"To vím," odpověděl Schneider. "A ti všichni jsou v nebezpečí. Není to jen těch pár podivných zvířat, pochopte to přece!"

Clayton vybuchl. "Já chápu jen to, že..."

"Pane Claytone," přerušil ho Straiter. S kamennou tváří přikročil ke Claytonovi a podal mu telefon. "Pro vás."

Clayton vzal telefon a ohlásil se. Pak mlčel. Deset vteřin, dvacet, půl minuty. Jeho obličej docela ztratil barvu.

"Ano, pane," řekl nakonec. "Rozumím. Ale přesto bych -"

Opět byl přerušen. Tentokrát uplynula minuta, během níž jeho obličej ještě více zesinal a roztřásl se mu ruce."

"Jak si přejete, pane prezidente," řekl nakonec.

Mainland překvapením vykulil oči a i Schneider a Darford vypadali překvapeně. Ve Straiterově tváři se nepohnul ani sval.

Clayton zacvakl sluchátko, podal přístroj Straiterovi a chvíli hleděl před sebe do prázdna.

"Myslím, že teď už je všechno jasné," řekl Straiter. "Pokud ještě máte otázky..."

Telefon zapípal. Straiter se na přístroj na zlomek vteřiny překvapeně podíval, pak ho opět zapojil a ozval se. Chvilí beze slova naslouchal.

Když si telefon zase strkal do kapsy, byl podstatně více sinalý.

"Co... se stalo?" zeptal se Clayton váhavě.

"Myslím, že na vaši otázku mohu odpovědět rovnou," řekl Straiter. "To byl pilot vrtulníku, který hlídkuje nad dálnicí. Jedna z těch velkých bestii je na cestě sem."

Benjamin Cooper si sundal čepici a stejným pohybem si předloktím otřel z čela pot. Oči ho pálily tak, že je jen s námahou dokázal udržet otevřené. A také dýchání mu působilo potíže.

Vzduch páchl požárem. Ať se dotkl čehokoliv a ať stoupl kamkoliv, na všem ulpíval mazlavý olejovitý povlak, který mu už dávno pokryl šaty i vlasy, a který činil z každého pohybu utrpení. Měl pocit, že už se nikdy v životě nezbaví zápachu shořelého benzínu.

"Co jenom se to tady, pro všechno na světě, stalo?" mumlal.

Ta otázka neplatila jeho kolegovi, který se na druhé straně vozu opíral o kapotu motoru a kouřil cigaretu, ale Marten přesto odpověděl.

"To, co jsem už dávno předvídal - Benny i s tou svojí barabiznou vyletěl do vzduchu. Jenom se divím, že se to nestalo už dávno. *)

Cooper se na svého kolegu podíval téměř nepřátelsky. V podstatě měl toho kluka rád, ale Martenovi se vždycky podařilo říci v nepravou chvíli nepravou poznámku. Cooper neodpověděl, ale soustředil se na Bennyho benzinovou pumpu.

Lépe řečeno na dýmající kráter, který byl tam, kde pumpa ještě před několika hodinami stála.

Marten měl samozřejmě pravdu - člověk nemusel mít zvláštní fantazii, aby si dokázal představit, co se tady stalo.

Cooper znal Bennyho už dvanáct let, ode dne, kdy nastoupil do služby u dálniční policie a sem přijel poprvé. A znal

také čerpací stanici, nebo to, o čem Benny tvrdil, že to je čerpací stanice.

Přesně tam, kde byl kráter o průměru téměř dvaceti metrů, se nacházely obě podzemní benzinové nádrže. Kousek nalevo od nich se tyčily dvě rozžhavené, k nepoznání pokroucené kovové konstrukce, což byly zřejmě zbytky čerpacích stojanů, tu a tam po okolí ležely dýmící ohořelé kusy kovu.

Ze dvou domků, které sloužily Bennymu současně jako obydlí, kancelář, sklad a dílna, nezbylo vůbec nic. Z Bennyho také ne. Marten a on prohledali okolí v okruhu půl míle, ale nenašli ani mrtvolu, ani její pozůstatky.

A Cooperovi to připadalo dost divné.

Exploze musela být skutečně mohutná. Detonaci bylo zřetelně slyšet až v deset mil vzdáleném Las Vegas a tepelná vlna byla tak mohutná, že písek na dně kráteru se roztavil ve sklo.

Přesto by měli tělo nebo alespoň jeho zbytky najít.

A to nebyla ještě zdaleka jediná podivná okolnost.

Cooper odtrhl pohled od dýmícího kráteru a zahleděl se do pouště. Před půl hodinou dostaly obě kolony hasičských aut nový povel k zásahu a s vyjícími sirénami odjely zase směrem do Las Vegas, aniž pořádně uhasily oheň tady. Ale to ani v podstatě nebylo zapotřebí.

S výjimkou samotné benzinové pumpy, ze které stejně nic nezbylo, nebylo v okolí třiceti mil nic, co by mohlo shořet, takže plameny se po vyhoření všeho benzinu ztratí samy. Ale podivné bylo, že oheň se neomezil na kráter a jeho bezprostřední okolí.

V úseku asi čtvrt míle za bývalou pumpou byla v plamenech celá poušť. Na desítkách míst ze země vyšlehávaly plaménky, z nichž některé jako by byly propojeny tenkými, plápolajícími kanálky.

Při důkladnějším pohledu bylo dokonce možné rozpoznat jakýsi vzorek. Coopera napadlo, že to vypadá, jako by Benny strávil posledních pár let tím, že za pumpou vykopával do země celý systém kanálků, který z nevysvětlitelných důvodů naplnil vodou.

Chvilí vážně přemýšlel, jestli je to správné vysvětlení - Benny by na to byl dost velký blázen. Ale cosi mu říkalo, že by to bylo příliš jednoduché.

"Pojedme," řekl Marten. Odhodil cigaretu do olejově lesklé louže a se zájmem přihlížel, jak s temným zasyčením vzplál oheň a hned zase pohasl. "Vůbec nemá smysl tady dál hledat. Nenajdeme ho. Buď je mrtvý, nebo zdrhl. Ale řekl bych, že je spíš mrtvý."

"Zůstaneme tady," odpověděl Cooper a ukázal na vysílačku ve voze. "Dokud oheň docela nezhasne, nebo dokud nás neodvolají." V tomto směru měli jednoznačné pokyny. Ačkoliv oheň mohli prostě klidně nechat bez dozoru - kromě písku tady nebylo nic, co by mohlo utrpět nějakou újmu.

Cooper se právě chtěl odvrátit, aby se posadil do vozu, aby si alespoň mohl namlouvat, že takto unikl vzduchu, nasycenému olejovými a benzinovými výpary, když v tom ho něco napadlo.

Jeden z drobných kráterů za zbytkem budovy přestal chrlit plaménky a přesto se tam něco hýbalo. Cooper neviděl dobře, co to je - chvíli to vypadalo, jako by obživla celá poušť, ale to samozřejmě nebylo možné. Zřejmě klam vyvolaný horkem a olejovou clonou, která ho páčila do očí. Pak to zahlédl ještě jednou, a tentokrát to bylo příliš zřetelné, než aby to mohl ignorovat nebo aby si namlouval, že je to pouhý klam. Země tam vzadu se pohnula.

"Co je?" zeptal se Marten. Cooperovo náhlé napětí mu neušlo. Cooper pár vteřin mlčel. Čekal na to, až se úkaz zopakuje. Když se nedělo nic, zvedl paži a tiše řekl: "Támhle něco je."

Také Marten se díval několik vteřin upřeně směrem, kam ukázal Cooper, zřejmě ale nic nespatriřil, protože pokrčil rameny a zase se opřel o vůz. "Zatraceně, přece nejsem cvok!" zamumlal Cooper. "Tam vzadu něco je. Možná..."

"Možná co?" zeptal se Marten, když Cooper nepokračoval, ale jen mlčky hleděl přimhouřenýma očima do vzduchu, tetelícího se vedrem.

Možná Benny, pomyslel si Cooper. Možná přece jenom žije. Možná se zahrabal, aby tak unikl před detonací a plameny, a pak ztratil vědomí.

Věděl sám, jak je to naivní nápad, a to byl také důvod, proč se zdráhal to vyslovit nahlas. Jenže ani tuto možnost, byť byla sebevíce absurdní, nemohl pustit ze zřetele.

"Zůstaň tady," řekl, "já se tam podívám." Nedal Martenovi možnost odpovědět, nebo dokonce protestovat, ale obešel ráznými kroky kráter a přiblížil se k místu, kde zahlédl pohyb. Cooper se pohyboval velmi opatrně. Všude byly ještě drobné plamínky a písek pod jeho nohama byl tak horký, že dokonce i přes podrážky začal být nepříjemně cítit. Další důkaz, že to nemohl být Benny, který se tam v písku zahrabal. Kdyby to udělal, byl by se upekl jako kuře v mikrovlnné troubě.

Ale Cooper se nezastavil. Pokračoval jen trochu pomaleji, přičemž se neustále, s rostoucím pocitem jakési nejistoty, rozhlížel. Něco tady je. Nic neviděl a nic neslyšel, ale cosi cítil. Něco tady je. Něco živého.

Aniž by si to byl Cooper uvědomil, ruka mu sjela k pistoli u jeho opasku a zaklesla se do pažby. Důvěrně známý dotek ho naplnil klamným pocitem bezpečí, ačkoliv široko daleko nebylo nic, nač by mohl vystřelit. A přesto: cosi tady je.

Cooper došel až k tomu, co z dálky považoval za kráter po výbuchu a překvapeně zjistil, že to žádný kráter není. Před ním se tyčilo cosi, co připomínalo asi půlmetrový zbytek ohořelé věžičky. Podivná ruina, která se zevnitř zřítíla.

Pronikavý zápach mu jasně dal najevo, že hořící benzin skutečně pronikl až sem, i když si při nejlepší vůli nedovedl vysvětlit, jak. Zvědavě se předklonil a nahlédl do vnitřku zuhelnatělé trosky.

A úžasem vytřeštil oči.

Dno "ruiny" leželo dobré dva metry pod úrovní okolní pouště - a skutečně se hýbalo. Všude to ševlelo a šustilo. Písek jako by se otřásal, vlnil se a vytvářel obrazce a čáry, jako by... ano, pomyslel si a zachvěl se..., jako by se cosi pokoušelo prorazit na povrch.

Že by to byl Benny?

Šustění zesílilo a nevypadalo to, že nevychází jen z hloubi té jámy, ale že se současně ozývá odevšad kolem.

A pak z písku cosi vyrazilo.

Nebyl to Benny.

Byl to pár tenkých, chvějících se tykadel, za kterými se o půl vteřiny později vynořila protáhlá načervenalá hlava a po další vteřině zbytek bizarního tvora.

Cooper nevěřícně vytřeštil oči. To, co z písku vylezlo, nebylo nic jiného než termit - ale zdaleka ten největší a nejdopornější termit, kterého kdy spatřil. Jeho tělo muselo měřit dobrých patnáct centimetrů a mohutná kusadla vypadala, že by byla schopna překousnout i dospělému člověku prst, aniž by se musela nějak zvlášť namáhat. Na Coopera zíraly oči veliké jako knoflíky.

Vedle prvního termita se objevil druhý a pak třetí a nakonec to byly desítky tvorů, kteří se vyhrabávali z písku, v němž se zřejmě ukryli, aby unikli před smrští plamenů.

Cosí ho zatahalo za nohavici.

Cooper se vyděšeně podíval - a pronikavě vykřikl.

Termiti, kteří se objevili pod ním, nebyli jediní. Benjamin Cooper spatřil, že ho obkličila nejméně stovka opancéřovaných zirájících nestvůr.

Zatahání za nohavici se zopakovalo. Cooper shlédl dolů a instinktivně vykopl, když spatřil obrovského termita, který se mu právě chystal vlézt do kalhot.

Zvíře bylo odmrštěno ještě dříve, než se mu mohlo kusadly zarýt do kůže. Přistálo na zemi dva metry odtud, hned se ovšem ocitlo na nohou a zase se blížilo.

"Bene?" pronikl ke Cooperovi z dálky Martenův hlas. "Co se děje?"

Cooper vytáhl pistoli a natáhl kohoutek. Suché cvaknutí mu v uších zaznělo nepřírozně hlasitě, ale v tom zvuku nebylo pranic uklidňujícího. Naopak - zbraň, kterou třímal v ruce, připadala najednou Cooperovi směšná, jako by bylo jejím jediným smyslem ještě více zdůraznit bezvýchodnost jeho situace.

Zdálo se mu, že slyší šelest a praskot, jako by se o sebe třela chitínová těla a jako by se po písku pohybovaly drobounké tvrdé nožky. Současně ovšem zaregistroval cosi jako vzdálené a nepříjemně silné bzučení a vibraci.

"Co se děje?" zvolal Marten ještě jednou. "Potřebuješ pomoc?"

"Zmiz!" zavolal na něj Cooper, aniž spouštěl oči z půlkruhu termitů. "Martene, prchej odtud!"

Zvířata se velice pomalu přibližovala. A nebyl to náhodný pohyb. Chovala se s takřka vojenskou důkladností.

Cooperovi hlavou pádily myšlenky. Nikdy neslyšel o tom, že by termiti napadli člověka - ale nikdy také neslyšel o patnácticentimetrových termitech.

"Co se to děje?" zvolal Marten. Cooper slyšel, jak se pohnul a aniž by se musel otočit, věděl, že se k němu blíží.

"Zatraceně, tak už konečně uteč!" zakřičel. "Zavolej pomoc!"

Termiti zaútočili. Všichni najednou a s rychlostí, která vzhledem k jejich velikosti působila přímo absurdně.

A současně... se cosi stalo.

Bzučení zesílilo a najednou bylo kolem něj oslnivé bílé světlo. Ve vzduchu nad pouští najednou tančily myriády bílých jiskerek, kopírovaly obrysy každé duny, každého kamene a každého termita proměnlivými mihotavými liniemi ze světla a chladného plamene a na chvíli se Cooperovi zdálo, že vidí dva světy, jako obraz ve špatně nastaveném televizoru, na němž se překrývají dva programy. Poušť, termiti a dýmící kráter, a současně bizarní, bující džungli, jakou ještě nikdy předtím nespapřil.

Pak termiti explodovali.

Stalo se to naprosto neslyšně a neuvěřitelně rychle. Zvířata cosi roztrhlo zevnitř. Nebyla to skutečná exploze. Jako by spíše hmota jejich těl ztratila jakoukoliv vnitřní strukturu a najednou se rozplynula do všech stran. Jednu chvíli byl Cooper obklopen téměř stovkou vražedných bestii a pak byl najednou vzduch plný rudé, lepkavé mlhy.

A v následující chvíli všechno zmizelo. Opar se rozplynul a zvířata tady už prostě nebyla.

Cooper stál snad celých deset vteřin bez pohnutí, než se odvážil nadechnout a otočit se k Martenovi. Ani se nepokoušel najít vysvětlení toho, co právě zažil. Termiti se objevili jako přízraky z jakési cizí, nevysvětlitelné reality a stejně rychle a stejně bizarním způsobem zase zmizeli.

Stejně jako Marten a zbytek světa.

Tam, kde měl stát Cooperův kolega a vůz, byla teď bujná zelená stěna, která rozdělila kráter na dvě půle a ubíhala dál doleva a doprava, kam jen dohlédl.

Ten hrůzný sen nebyl ještě u konce.

Teprve začínal. A pro Benjaminu Coopera už nikdy neměl skončit.

Silnice třicet metrů pod helikoptérou byla blokována desítkou policejních i soukromých vozů postavených napříč. Několik metrů za touto provizorní barikádou se rozprostírala další, živý řetěz ze třiceti až čtyřiceti policistů, kteří se odvážně, ale marně pokoušeli zadržet narůstající dav lidí, který se zatím nashromáždil.

Littlecloud odhadoval, že jsou to alespoň tři sta nebo čtyři sta lidí, kteří sem, na křižovatku, přiběhli z různých stran.

"Co se tady, k čertu, děje? zamumlal Clayton. "To je tady nějaké divadlo?" Otočil se na sedadle a vrhl pohled na Mainlanda. "Zatraceně, poručíku, zavolejte na svoje lidi, ať se postarají, aby se ten dav rozešel!"

Littlecloud se v duchu ptal, co by asi měl Mainland udělat - poručit policistům, aby na lidi začali střílet. Přesto Mainland zvedl vysílačku k ústům a začal do ní hovořit tichem ale velmi ostrým hlasem.

Policisté dole bojovali na ztracených pozicích. Dav lidí se neustále zvětšoval a to nejen na ulici. I za okny okolních

budov, na balkonech a střechách se objevovalo stále více zvědavců.

Proudili sem skutečně ze všech směrů: Straiter najednou zvedl ruku a ukázal na sever. A když se Littlecloud tím směrem podíval, spatřil malý vrtulník, který se k nim rychle přibližoval. Nápis na něm prozrazoval, že patří místní rozhlasové stanici.

Straiter poklepal pilotovi na rameno. "Zavolejte toho pilota vysílačkou. Ať to okamžitě otočí, jinak přijde o licenci."

Zatímco pilot dělal to, co mu Straiter uložil, naklonil se Littlecloud ještě více do strany a díval se na sever.

Dinosaur se za poslední dvě minuty nepřiblížil. Zastavil se. Byl zřejmě nerozhodný. Možná ho helikoptéra vystrašila, možná byl ale jenom docela jednoduše zmaten. Nebo přemýšlel, do které z těch mnoha chuťovek se má pustit nejdříve.

"Co to je za zvíře?" zamumlal Mainland. Spustil vysílačku a upřeně hleděl na obrovského hnědozeleného šupinatého tvora, který se zastavil těsně před prvními domy města.

Apač se vznášel ve třicetimetrové výšce nad silnicí, ale dinosaurova hlava přesto nebyla příliš nízko pod nimi.

Littlecloud ještě nikdy neviděl zvíře takové velikosti. Dokonce i Tyrannosaurus, který vraždil Cormanovu rodinu, mu v porovnání s tímhle kolosem připadal jako trpaslík. *)

"Brachiosaurus," řekl Clayton. Jeho hlas zněl dutě, jako by mu dělalo obtíže vůbec něco říci. "Je naprosto neškodný. Býložravec. Zřejmě má on z nás větší strach než my z něj."

"Vy se v těch bestiích vyznáte?" zeptal se Straiter poněkud překvapeně.

"Zhruba," odpověděl Clayton a zavrtěl hlavou. "Mám devítiletého vnuka, který je do dinosaurů celý zblázněný."

Pokaždé, když přijde na návštěvu, musím si vyslechnout celou přednášku na tohle téma."

"Tak jen doufáme, že má váš vnuk pravdu," řekl Straiter temně. "Protože pokud ne, dojde ke katastrofě."

Jako by jeho slova zaslechl, dinosaur se pohnul. Jako by za chůze - a zřejmě bez toho, aniž by si toho všiml - rozmačkal ocasem vůz, který parkoval na okraji silnice. Obrovité nohy zanechávaly v povrchu vozovky hluboké otisky a tvor za sebou zanechával spoušť: smetené ploty zahrad, rozmačkaná auta, rozbité fasády dvou nebo tří domů a ohnutou lampu pouličního osvětlení.

"Musíme ho zadržet," řekl Clayton nervózně. "Straitere, můžete něco podniknout?"

Plukovník na chvíli přemýšlel, pak se zase otočil k pilotovi bojového vrtulníku. "Vypalte varovnou ránu," řekl. "Ale buďte, proboha, opatrný. Nesmíte ho za žádnou cenu zasáhnout!"

Muž nervózně přikývl. Sundal ruku z řadicí páky a v rychlém sledu za sebou stiskl na půl tuctu páček a knoflíků na přístrojové desce před sebou. Se sotva slyšitelným zabzučením mu před oči sjel malý zaměřovač. Zbraně helikoptéry byly řízeny počítačem, který reagoval přímo na pohyby pilotova oka.

O chvíli později vyšlehy z kulometů helikoptéry dva dlouhé jazyky plamenů. Střely se svítící dráhou vyrazily směrem k Brachiosaurovi a prolétly těsně kolem něj necelých deset metrů nad silnicí.

Zvíře se skutečně na chvíli zastavilo, ale vypadalo spíše nasupené než vylekané. Po pár vteřinách pokračovalo ve své pouti dál.

Littlecloud se nervózně podíval dozadu. Barikáda z automobilů byla vzdálená ještě asi padesát metrů. Pro tvora takové velikosti to znamenalo jen pár kroků.

"Nereaguje," řekl Clayton celkem zbytečně. Nervózně si sáhl do kapsy a vytáhl cigaretu, zastrčil si ji mezi rty, ale nezapálil.

"Jak jinak?" zamumlal Littlecloud. "Nemyslím, že by tušil, že je to střelná zbraň. Nemluvě už o tom, že by mohla být nebezpečná. Asi nás považuje za nějaký druh vážky."

"Odpalte raketu," přikázal Straiter. "Ale opatrně!"

Pilot potvrdil jeho rozkaz nervózním přikývnutím a zase zmáčkl několik tlačítek. Nevystřelil ovšem, nýbrž nechal Apače projet vzduchem poněkud dozadu, až se ocitli bezprostředně nad barikádou z aut. Dinosaur se přibližoval. "Palte!" řekl Straiter ještě jednou. Rána zaburácela a explodovala na silnici dvacet metrů před dinosaurum. Do výšky vyšlehl mohutný plamen, na všechny strany se rozléty jiskry a žhavé kusy.

Tentokrát dinosaur zareagoval. Ustrašeně se zastavil a dlouhý krk stočil dozadu. Ocasem nervózně mrskal sem a tam, porazil pár stromů a jeden rodinný domek zbavil střechy. Pak se začal na místě otáčet. "Funguje to!" řekl Clayton. "Jde pryč!"

Littlecloud nikdy nevěřil, že se věci dají zakřiknout, ale od této chvíle si tím nebyl tak jist. Dinosaur totiž obrátku nedokončil, ale náhle se uprostřed pohybu zarazil. Jeho hlava se nerozhodně kymácela ze strany na stranu a na chvíli jako by se pohled jeho velkých, ustrašených očí zaměřil přímo na helikoptéru a její osádku. Pak se zase otočil a pokračoval v cestě do města.

"Vypalte ještě jednou!" přikázal Straiter. "Musíme ho nějak dostat z města. Jestli se ten kolos rozzuří, pak nám buď Bůh milostiv."

Pilot přikývl, natáhl ruku po tlačítku odpalovacího zařízení a v téže vteřině, ještě než ho stihl zmáčknout, padla dole na ulici pod nimi rána. Nikdy už se nezjistilo, zda zahájil palbu někdo z policistů, nebo praskly nervy někomu z davu lidí. Ale účinek toho výstřelu byl zničující.

Kulka zasáhla zvíře do krku a i když mu nemohla vážněji ublížit, přece jen mu způsobila bolest a dinosaur zareagoval jako každý tvor, kterého najednou něco zabolí: zařval. Ozval se ohlušující, neuvěřitelně silný řev, při němž si Littlecloud a ostatní tady nahoře ve vrtulníku vyděšeně zakryli uši dlaněmi. Na silnici, třicet metrů pod nimi, propukla panika.

Dav, který se ještě před chvílí snažil ze všech sil prorazit kordon policistů, se otočil a začal se zdánlivě líně pohybovat opačným směrem. Padl druhý výstřel, pak třetí a čtvrtý - a všechny zasáhly.

Dinosaur se rozzuřil. Mohutným ocasem metal ze strany na stranu, ničil zdi domů a automobily a vyplnil celou ulici. Mohutný tvor se vzepjal, vrávorál dál po ulici a blížil se k blyštivé fasádě výškového hotelu.

Mohutná lebka - velikosti menšího osobního auta - narazila ve výšce čtvrtého patra do fasády, roztříštila okna a

poškodila zeď. Na zem se sypalo sklo a kusy zdiva. Bolest, kterou si nestvůra sama způsobila, ještě vystupňovala její zuřivost a proměnila ji v bezuzdné běsnění.

Mainland začal jako pomínutý křičet od vysílačky, zatímco dole pod ním třaskaly výstřely. Většinu z nich vypálili Mainlandovi policisté, kteří stříleli do vzduchu a pokoušeli se tak zahnat nazpět dav lidí. Mělo to ovšem jediný efekt - že se tím všeobecná panika ještě více vystupňovala.

"Ti idioti!" Littlecloud vytrhl Mainlandovi vysílačku z ruky a stiskl tlačítko pro hovor, pak si to ale rozmyslel a vzal vedle pilota mikrofon vnějšího tlampače.

"Zastavte palbu!" křičel. "Okamžitě přestaňte střílet! Jenom ho rozzuříte!"

Většina policistů skutečně přestala střílet, ale přesto už bylo pozdě, aby se dalo zabránit katastrofě. Lidé se v divoké panice pokoušeli uprchnout do bezpečí, přičemž si navzájem podráždili nohy a padali přes sebe. Jenže z postranních ulic přibíhali další zvědavci.

Jen za těch několik vteřin, které uběhly od prvního výstřelu, musela už být tam dole spousta raněných, ne-li mrtvých - a to všechno jenom vinou nějakého blázna, kterému povolily nervy.

Dinosaurus se zase trochu vzdálil od fasády hotelu. Po šupinaté kůži mu stékala krev v temných proudech, levou přední tlapu měl poraněnou a zdálo se, že se každou chvíli pod jeho obrovskou vahou zlomí.

Tam, kde narazil do domu, zela ve fasádě pětimetrová díra, kterou bylo vidět dovnitř hotelu. Littlecloud spatřil přinejmenším dvě nehybné postavy, které za svou zvědavost zaplatily životem.

"Palte!" poručil Straiter. Jen metr před kolosem explodovala v asfaltu celá salva zápalných střel. A tentokrát měl pokus žádoucí účinek.

Dinosaurus pořád ještě řval bolestí, ale zřejmě už pochopil, že prudké záblesky a ta exploze jsou příčinou této bolesti, protože před nimi nešikovně pozpátku uhýbal a pokoušel se otočit. Zadkem přitom narazil do hotelu a promáčkl jeho fasádu téměř v celé její délce. Na silnici se sypaly betonové kvádry a střepy skla.

"Proboha!" vykřikl Mainland. "Támhle!"

Littlecloud se podíval tam, kam ukazovala jeho napnutá paže. Strnul.

Pilot novinářského vrtulníku neuposlechl Straiterova příkazu. Neotočil se, nýbrž udělal kličku a přiblížil se k dinosaurovi ze severu, přímo od pouště, ze směru, kam ho měla zatlačit salva výstřelu.

Stroj letěl tak pomalu a tak nízko, že byl téměř ve stejné úrovni s lebkou toho zvířete. A Littlecloud už věděl, co se stane, ještě předtím, než se dinosaur zastavil a znovu se obrátil nazpět.

"Ti zatracení idioti!" zasípal Straiter. Vyrval mikrofon z držáku a zapnul ho.

"Pilotovi vrtulníku před námi!" křičel. "Tady je plukovník Straiter z amerického letectva. Okamžitě otočte! Ihned zmizte nebo vás nechám sestřelit! Rozuměl jste mi?"

Stroj nereagoval. Zpomalil, ale nezastavil a už vůbec se neotočil. Dinosaurus se nervózně kymácel dopředu a dozadu, stále zmateněji otáčel hlavu a očividně hledal východisko z léčky, ve kterou se pro něj teď ulice změnila.

"Toto je poslední varování!" zařval Straiter. "Otočte se! Okamžitě!"

Vrtulník se blížil nerušeně. Littlecloud už teď viděl i pilotovu postavu a vedle něj druhého muže, který držel v ruce fotoaparát a pořizoval nejsenzacejší snímky svého života. A s velkou pravděpodobností i poslední.

"Oukej!" řekl Straiter. "Střílejte!"

Pilot s tím příkazem už zřejmě počítal, protože zareagoval okamžitě. Krátká, ale neuvěřitelně přesně vedená salva z kulometu zasáhla vrtulník a vytvořila mu na zádi přímo geometrický obrazec. Vrtulník byl odmrštěn stranou.

Pilot sice stroj pořád ještě ovládal, ale z motoru se najednou vyvalil černý mastný kouř. Helikoptéra se zapotácěla, zakymácela se najednou doprava a doleva a zpět a začala se točit. Jen s největším úsilím se pilotovi podařilo udržet stroj alespoň zčásti ve vzduchu.

Zatímco helikoptéra s vyjícím motorem klesala k zemi a chystala se o dvě stě metrů dál k nouzovému přistání v zahrádce jednoho domku, Apač se už zase otočil a znova se blížil k dinosaurovi, i když s úctyhodným odstupem a v bezpečné výšce.

Pilot měl palec těsně nad tlačítkem odpalovacího zařízení, ale pořád ještě váhal s palbou. On, stejně jako Littlecloud a ostatní v helikoptéře, se zřejmě horoucně modlili, aby se zvíře přece jen nakonec samo rozhodlo utéci zpátky do pouště. Jejich modlitby nebyly vyslyšeny.

Protože právě v té chvíli se mezi troskami fasády hotelu vypotáčelo na tucet postav. Většinou hned zamířily doprava, k barikádě a do domnělého bezpečí města. Když zjistily, že takto běží rovnou vstříc dinosaurovi, bylo už pozdě.

Divoce dupající tlapy obra zachytily jednoho muže a namísto ho usmrtily. Druhý se zoufalým pohybem otočil a zvedl do výše ruku. Držel v ní pistoli.

Dinosaurus ho zabil ledabylým a jistě ne záměrně vedeným pohybem své mohutné tlapy, ale čas, který muži do té doby zbyl, stačil k tomu, aby do obra z největší blízkosti vystřelil tři nebo čtyři rány.

Zvíře se rozzuřilo. Mohutné tělo narazilo do hotelu a budova se pod tím úderem celá zatřásla. Mrskající se ocas zcela zničil domek na protější straně ulice, ohnul pouliční lampy a vyhazoval auta do vzduchu jako hračky. Mohutná hlava stále bušila do fasády hotelu. Zvíře bylo zaslepené a šílené bolestí a strachem.

"Nejde to jinak," řekl Straiter s těžkým srdcem. "Zastřelte ho!"

Kulomety helikoptéry začaly pálit. Dinosaurův řev se vystupňoval do nepředstavitelného jakotu, když střely zasáhly jeho tělo.

Dinosaurova zuřivost přešla v divoké běsnění. Nikdo z pěti mužů, kteří seděli uvnitř helikoptéry, by neuvěřil, že by to zvíře vůbec bylo schopné pohybovat se tak rychle.

Umírající kolos ničil všechno, co měl na dosah. Jeho tělo neustále naráželo do hotelu a budova se otřásala v samotných základech. Zavrával, klesl na kolena, zase se napřímil, vzepjal se doslova jako kůň na zadní a s obrovským

zaduněním zase dopadl na zem.

Silnice se roztrhla v délce nejméně třiceti metrů a nejméně na půl tuctu míst najednou vyrazily bílé gejzíry prasklých vodovodních potrubí. A mezi tím..

Pilot zaregistroval nebezpečí o zlomek vteřiny před tím, než Littlecloud prudce vykřikl: "Přestaňte! Plyn!"

Kulometry zmlkly. Plynové potrubí, které probíhalo pod silnicí, chrlilo v ohromných oblacích, dobře viditelných i přes vodu, smrtící obsah. Nemohli už riskovat a použít zbraně helikoptéry.

A možná už to ani nebylo potřeba.

Dinosaurovy pohyby začaly malátnět. Držel se teď na nohou už jen s námahou, potácel se sem a tam. Nakonec zvedl hlavu na desetimetrovém hadím krku vysoko do vzduchu a vyrazil dlouhý táhlý řev.

V posledním zoufalém vypětí sil se umírající netvor ještě jednou napjal na zadních, čímž jeho výška dosáhla více než dvaceti metrů. Vteřinu takto nehybně stál. Jeho řev ustal.

Pak se zřítíl.

Tělo kolosu se jako ve zpomaleném filmu naklánělo na stranu, narazilo do fasády hotelu a promáčklo ji. Mezipatra a zdi pod padesátitunovou vahou toho obra povolily a praskaly. Padající tělo dinosaura přesešlo budovu jako úder sekery. Littlecloud jen s tichým zasténáním zavřel oči, když se celá budova zřítíla a pohřbila pod sebou zvíře.

O pět minut později, když helikoptéra přistávala za moderní budovou městské správy, přerušil tíživé ticho jako první Clayton. Mluvil tak tiše, že se jeho slova podobala spíše šepotu, a působilo to dojmem, že mluví zesláblý bezvládný stařec.

"Oukej," řekl. "V pořádku, plukovníku Straitere. Ještě dnes začneme s evakuací."

Sue by nedokázala říci, jak přečkala noc. Prostě najednou, po noci, která jí připadala jako milion let a během níž byly chvíle bdění horšími mýrami než chvíle spánku, začalo nad zeleně skvrnitou klenbou džungle svítat. To byla zřejmě první opravdu jasná myšlenka, kterou byla schopna si uvědomit od chvíle, co se skutečnost roztříštila vedví a Parmeter i se zbytkem světa jí před očima zmizel: On ještě žije.

Na uplynulou noc neměla skutečně žádné vzpomínky. Celé hodiny bloumala tímto zeleným neskutečnem a připadalo jí, že potkala několik bizarních stvoření, bytostí, které jí připadaly cizí a absurdní, ale současně i příliš reálné a nebezpečné, než aby to mohly být pouhé výplody její fantazie.

Pak tedy začalo svítat a Sue se - spíše instinktem, než hnána nějakou cílevědomou úvahou - vyšplhala na jeden z oněch podivných šupinatých stromů a schovala se ve větvích.

Zřejmě jí zachránilo život, že neuvažovala, ale nechala se vést pouze svými instinkty, které byly v takové situaci jednoznačně prospěšnější než logika. Připadalo jí to nemožné, ale skutečně už zakrátko upadla do neklidného, přesto ale velmi hlubokého spánku, ze kterého se probudila až s prvním světlem nového dne.

Je ještě stále naživu. A tato myšlenka v ní jaksi vzbudila vzdor a dodala jí sil.

Ještě předešlého večera byla pevně přesvědčena o tom, že už se nikdy neprobudí, jestliže usne. Ale probudila se a najednou jí představa, že by se měla vzdát, když už v téhle džungli přečkala noc, připadala prostě směšná.

Nevěděla, kde je. Pořád ještě netušila, co se to s ní vůbec stalo. Ale teď, jako by jí svit slunce, zářícího vysoko na obloze, dodal nejen teplo, ale i vnitřní sílu, byla pevně odhodlána zůstat naživu. Najde cestu z tohoto lesa ven, a je úplně jedno, jak.

Rychle, ale přesto velice opatrně, začala zase slézat ze stromu. Byl to kousek, který téměř sahal nad její možnosti. Teď, když si mohla okolí prohlédnout důkladněji než v noci, všimla si, že to vlastně není strom, ale obrovská kapradina - byla neuvěřitelně obrovitá! A totéž platilo pro všechno kolem. Většina rostlin, které viděla, jí byla naprosto neznámá a dokonce i ty, které jí připadaly povědomé, vypadaly nějak pozměněné - většinou příliš velké a měly nesprávné barvy. Sue si marně lámala hlavu otázkou, jak to jenom proboha dokázala, že se vyšplhala na patnáctimetrový kmen. Nikdy nebyla nijak zvlášť nadanou sportovkyní a v životě nikdy na žádný strom nevyšplhala. Poslední dva metry seskočila. Měkká lesní půda ztlumila její dopad, takže se neporanila.

Sue se bezradně rozhlížela. Neměla ponětí, kde je - džungle se rozprostírala na všechny strany, kam jen dohlédla - a zřejmě ještě pořádný kus dál. A ani slunce jí tady dole už nepomohlo.

Sue byla typickým člověkem civilizace. Slyšela kdysi o tom, že se podle postavení slunce dá zjistit, kde je sever, ale neměla tušení, jak. A i kdyby to věděla, nic jí to nebylo platné, protože nevěděla, kterým směrem leží Las Vegas. Vůz sice řídila ona, ale Parmeter jí říkal, kam má jet. Ani si s sebou nevzali mapu.

Pomyšlení na Parmetera jí naplnilo hlubokým smutkem. Znali se pět let a i když mezi nimi během těch pěti let byl krátký a ani ne zvlášť intenzivní románek, přesto přes všechno ho měla ráda. Byl velice sebejistý, strašný frajer a ještě strašnější mluvka, ale takovýhle konec si přece jen nezasloužil. Nezasloužil by si ho nikdo.

Sue se docela chladně v duchu ptala, jaké má šance, kdy najde cestu do skutečnosti, která jí tak zvláštním způsobem zmizela před očima - pokud taková cesta zpátky existuje. Pravděpodobně ne.

Jistá naděje přece jen zůstávala. Neztrácela už dál čas tím, aby si lámala hlavu, kterým směrem by se měla vydat a že by se sama litovala, ale šla prostě jen tak nazdařbůh.

První část cesty postupovala dobře, dokonce lépe, než se odvažovala doufat. Nebylo tady mnoho porostu a ty podivné stromy stály od sebe dost daleko. A pokud onen podivný prales měl vůbec obyvatele, pak je - alespoň první půlhodinu - nespátřila.

Ale to se mělo změnit.

Začalo to stopou, o kterou Sue v pravém slova smyslu zakopla. Obcházela malý keřík, posázený hrozitánskými

bodlinami, a chvíli nedávala pozor, kam dává nohy. Za tuto nepozornost byla vzápětí vytrestána.

Namísto měkké lesní půdy, která lehce pérovala, ucítila najednou pod nohama mazlavé bahno a instinktivní pohyb, kterým zvedla ruce do výšky, aby zachovala rovnováhu, přišel nejen pozdě, ale navíc ještě urychlil její pád.

Sue se natáhla po délce, dopadla do kaluže z lepkavého bahna a další chvíle měla co dělat, aby si protřela oči a s kuckáním zalapala po dechu. S námahou se narovnála do kleku, oběma rukama si přejela přes tvář, aby si otřela odporné bahno - a nevěřicně vytřeštila oči.

To, do čeho spadla, totiž nebyla kaluž.

Prohlubeň měřila asi metr a měla mírně oválný tvar. Patřila k pravidelně řadě stejných otisků v zemi, které se navzájem křížily a pak pokračovaly oběma směry, kam až jen mohla dohlédnout.

Byla to stopa. Stopa tvora, který musel být nepředstavitelně veliký, takže Sue se v první chvíli prostě zdráhala uvěřit tomu, co viděla.

Ale ať už to bylo k neuvěření nebo ne - byla to skutečnost. Trčela uprostřed otisku nohy, velikého celý metr.

Tento poznatek vedl k další myšlence - řetěz příčin a důsledků, uvedený jednou do chodu, nemilosrdně pokračoval.

Neexistují přece žádní tvorové, kteří zanechávají v zemi metrové otisky.

Neexistovaly ani stromy, které vlastně nebyly stromy, ale třicet metrů vysokými kapradinami.

Všechno toto už tady jednou bylo. Před stovkou nebo sto padesáti miliony let.

"Směšné," zamumlala Sue. To bylo první slovo, které od včerejšího, večera pronesla a zcela záměrně ho pronesla nahlas, aby mu dodala větší váhu. Ale účinek, ve který doufala, se změnil v pravý opak.

Slovo zaniklo v tichu jako kapka v poušti, jako by tenhle svět byl natolik cizí, že v něm neodolal ani lidský hlas.

Namísto, aby se uklidnila, vyvolal zvuk beztak už stěží potlačovaný strach, který vyčkával v koutku vědomí jako číhající pavouk. Ted' se probudil a zakousl se svými jedovými zuby Sue do myšlenek.

Sue se zoufalou silou pokoušela překonat paniku ve svém nitru. Musela uvažovat logicky. Bylo to nemožné. Nemohla být v minulosti - ne v této minulosti. Cestování časem se hodí spíše do vědecko-fantastických románů, hezký nápad, se kterým je možné si pohrávat, ale nic víc.

Pokud je ten les skutečně tím, co si myslela - jakže to říkal Parmeter - mezozoikum? - pak by to znamenalo, že tady žijí opravdoví dinosauři a to je prostě nemožné. Basta.

Sue se přinutila do nervózního úsměvu, vstala a současně se otočila.

Za ní stál dinosaur.

Ten pohled byl tak neočekávaný, že Sue hned zase ztratila rovnováhu a spadla do bahna podruhé. Byla tak zkoprnělá hrůzou a úděsem, že v první chvíli ani nepocítila strach. Seděla a zírala na šupinatého, asi metr vysokého tvora, který se za ní neslyšně přiblížil z lesa a pozoroval ji tmavýma, mimořádně velikýma očima.

Ačkoliv nebyl větší než veliký pes, musel vážit dobré dva metráky. Tělo měl masivní, podsadité a silné. Spočívalo na mohutných nohách, které by se docela hodily k otisku, v němž seděla Sue, kdyby jen byly mnohem větší. Měl dlouhý ocas a opancéřovanou hlavu, která končila čímsi, co vypadalo jako tupý papouščí zobák. Celé tělo bylo pokryto velice pevnými pancéřovými destičkami velikosti dlaně.

Nejúžasnější na tom tvorovi ovšem byly jeho oči, které jako by se vůbec nehodily k tak impozantnímu zevnějšku nestvůry. Byly velké a měly podivně měkký pohled a byly jaksi... chytré. Sue nezašla v úvahách tak daleko, že by tomu tvorovi přisuzovala nějakou inteligenci, ale instinktivně vycítila, že to není ani žádné tupé zvíře. A stejně tak instinktivně, i když s neotřesitelnou jistotou, vycítila, že ten tvor není nebezpečný.

Sue opatrně zvedla ruku a dinosaur - protože nic jiného to být nemohlo - se váhavě přiblížil. Nevstoupil do otisku stopy svého většího kolegy, ale zůstal stát na okraji. Když Sue vstala a opatrně se k němu blížila, nechystal se utéci, nýbrž ji jen klidně a velmi ostražitě pozoroval.

Sue ještě v poslední chvíli zaváhala, pak překonala zbytek strachu a dotkla se ostnaté hlavy.

Neutekl. Ani se nechystal ji kousnout, ačkoliv by toho jeho rohovitý zobák byl jistě schopen. Nechal se od Sue několikrát pohladit po hlavě. Když pak ruku odtáhla, vydal ze sebe tiché zabručení, které znělo takřka lítostivě.

Sue se usmála. Neuvědomila si, jak je ta situace absurdní - stojí tady a mazlí se s dinosaurím mládětem, jako by to byla předoucí kočka. A stejně tak si neuvědomila, že tenhle tvor může mít větší a snad i nebezpečnější bratry a sestry.

Poté, co se ocitla v propasti strachu a zoufalství, konečně zase našla živého tvora, něco, čemu mohla projevit svou náklonnost.

Ale nakonec přece jen zase získalo převahu logické myšlení. Po chvíli přestala dinosaura hladit.

"Je mi líto, maličký," řekla, "ale musím dál. A myslím taky, že bys měl jít raději za mámou, dřív, než ona přijde sem. Asi by nebyla nijak nadšená tím, že sis našel kamarádka. " Nebo by byla tak nadšená, že by onu novou kamarádka hned slupla, dodal v duchu zlý hlas.

Zaplašila ho. Ta chvíle byla příliš vzácná na to, aby si ji ještě sama takovými myšlenkami kazila.

Přesto v žádném případě neignorovala varování, které v oné myšlence bylo obsaženo. Pokud ne tenhle tvor nebo jeho matka, byli v tomhle lese jistě další obyvatelé, o čemž svědčila ona gigantická stopa.

S posledním lítostivým úsměvem se otočila a pokračovala v cestě.

Protoceratops se vydal za ní. Sue se po několik krocích zase zastavila, přeměřila si tvora pohledem, v němž se snoubilo překvapení s radostí a dala ještě poslední šanci rozumu. "Zmiz!" řekla. "Nemůžu tě potřebovat. Vrať se zpátky ke svému stádu."

Dinosaur opět vydal onen podivně bručivý zvuk, který Sue skutečně připomněl předení kočky, a udělal k ní další krok.

A Sue definitivně kapitulovala. Mohla by se pokusit zvíře zaplašit a patrně by se jí to bylo povedlo - ale v podstatě to ani nechtěla.

Ať už její opancéřovaný průvodce vypadal seberoztodivněji, byl to živý tvor a možná jediný přítel, kterého na celé téhle planetě má. A především: není sama.

"Tak dobrá," řekla rezignovaně, "pro mě za mě pojď se mnou."

Šla dál. Dinosaur si vykračoval vedle ní. Tu a tam se zastavil, aby si utřhl kus keře nebo list kapradiny a Sue trpělivě počkala, až se vydal na další cestu.

Po chvíli se přistihla, že s tím tvorem začíná mluvit. Povídala mu o zážitcích minulého dne, brzy ale o svém životě, o tom před i po Parmeterovi. Dinosaur jako by ji trpělivě poslouchal, což byla samozřejmě hloupost, to sama dobře věděla. Ale reagoval na zvuk jejího hlasu a možná v něm skutečně rozeznal přátelský tón.

Takto uplynula další hodina. Sue začala být unavená. Spánek minulé noci ji příliš neosvěžil a postupně se začaly ozývat docela normální tělesné potřeby: hlad a žízeň.

Především žízeň byla hrozná. Bylo tu sice dost vody - tady malá tůňka, tam tenoučký potůček, tam rosa, která se nashromáždila v listu - ale neodvážila se napít ze strachu, že by se mohla otrávit nebo infikovat nemocí starou vlastně miliony let

Dříve nebo později (a pravděpodobně spíše dříve), to jí bylo jasné, se jí stejně žízeň zmocní a stejně se vody napije. Ale zatím byla žízeň sice nepříjemná, ale ne palčivá, a ačkoliv se slunce šplhalo pořád výš a žhnulo z oblohy, tady dole v lese byl přece jen dostatek stínu, takže se horko dalo snést.

Hlad jí nevadil. Sue přísně dbala na štíhlou linii, takže doma stejně tu a tam den nebo dva nevzala do úst nic kromě minerálky a vitamínových tablet.

Přesto tempo, jímž postupovala, stále více snižovala - ale to jí v podstatě trápilo nejméně. Protože ani nevěděla, kam jde, vlastně ani nebylo důležité, jak rychle jde. Pravděpodobně se stejně pohybovala v kruhu.

Její myšlenky se v něm pohybovaly zcela určitě. Ať chtěla či ne - pořád usilovněji přemýšlela o všem tom neuvěřitelném, co ji potkalo. Cesta do minulosti? To je přece absurdní a nemožné. Byla to ovšem také - přes všechna nebezpečí a nevyhnutně zlý konec, který to muselo vzít - neobyčejně fascinující myšlenka.

Pokud je skutečně tady a ne pod kyslíkovou maskou někde na klinice a všechno se jí to nezdá v komatu, pak uvidí věci, které ještě žádný člověk před ní nespatřil. V jistém smyslu to bylo tak, jako by ji neznámá ruka přenesla na cizí planetu a tato představa měla v sobě cosi vzrušujícího.

Byla do svých více méně pochmurných myšlenek ponořena natolik, že by si téměř nevšimla, že konečně dorazila na okraj lesa. A tak to také nebyla ona, ale její opancéřovaný průvodce, který se zastavil jako první a vyrazil nejisté zabručení. Zvuk, který Sue vytrhl z úvah a po němž zmateně vzhledla před sebe.

S pocitem náhlého prudkého zděšení si uvědomila, že už alespoň deset minut kráčela lesem, aniž by věděla, kam jde. Zvíře něco zpozorovalo. Možná nebezpečí. Pak mezi stromy před sebou spatřila světlo a ještě dříve, než tento poznatek mohl dospět do vědomé části jejího myšlení, zprudka vyběhla. Tentokrát už nebrala ohledy na trnité keře nebo podrost, ale prostě se přes ně prodírala, stále rychleji si klestila cestu a ani ne po minutě dospěla k okraji lesa, kde se zastavila. Před ní ležela poušť. Hnědožlutá, mírně zvlněná rovina, která se bez přerušení táhla až k obzoru a nad níž se chvěl vzduch horkem. A v téže chvíli, kdy vyšla z lesa, pochopila, že všechno to, co si myslela od svého probuzení, bylo špatně.

Není v minulosti. Záhada onoho lesa tím nebyla menší, ale jen fantastičtější. Jenže pohled, který se jí naskytl, jí dal jasně na srozuměnou, že je pořád ještě v Americe dvacátého století, a ne v mezozoiku nebo nějaké jiné dávné epoše. Poušť, která se před ní rozprostírala, by snad mohla pocházet z oné doby a ani na podobě slunce na obloze se během stovky nebo dvou set milionů let mnoho nezměnilo - ale bylo tady něco, co činilo pomyšlení na cestu časem prostě absurdním.

Ve vzdálenosti dvou tří mil se vznášel vrtulník. Ten pohled naplnil Sue takovou úlevou, že šanci, kterou přítomnost stroje znamenala, téměř o vlasek propásla. Prostě se zastavila a dívala se na pomalu hlídkující vrtulník nad pouští. A teprve až se stroj začal jako by líně otáčet a zase se začal od ní i od okraje lesa vzdalovat, bylo jí jasné, že nebude v bezpečí, dokud bude jen ona vidět vrtulník.

Nesrovnatelně důležitější bylo, aby muži v helikoptěře spatřili ji. Musela být od Las Vegas nejméně deset mil a v takovém stavu a za nesmírného horka na poušti neměla sebemenší šanci, že by tu cestu zvládla pěšky.

Vyběhla. Koutkem oka spatřila, jak její čtyřmohý průvodce, který vyšel z lesa vedle ní, na chvíli zaváhal, a pak se dal do houpavého pohybu a následoval ji jako pes. Jeho pohyby vypadaly velice nemotorné, ale přesto byly podivuhodně rychlé. Zvířeti nedělalo nejmenší potíže držet s ní krok.

Helikoptéra se mezitím otočila a začala se pomalu vzdalovat od lesa a tedy i od ní. Sue vyběhla rychleji, zvedla v běhu paže do výšky a začala křičet, ačkoliv samozřejmě věděla, že to nemá smysl. Stroj už byl vzdálen míli či dvě a byl jen zdánlivě pomalý. Muži v něm ji docela jistě nemohou slyšet.

Zoufalství dodalo Sue ještě jednou síly. Vystartovala a vložila do běhu veškerou energii - a zázrak se stal.

V poslední chvíli se už Sue neodvážovala uvěřit tomu, co spatřila, ale bylo to jasné: helikoptéra zpomalila, ubrala poněkud výšku a nakonec se otočila. A pak - zamířila k ní. Tak přímočaře, že nemohlo být pochyb. Pilot ji zpozoroval.

Utíkala dál, ačkoliv už by to nebylo potřeba, jenže Sue nebyla s to uvažovat logicky, a tak se řítila k blížící se helikoptěře, přičemž pořád mávala rukama a křičela. Dusot dinosaura za ní duněl rytmicky v písku pouště.

Helikoptéra teď zpomalila a současně rychle začala klesat. Bylo na ní něco divného. Sue se nevyznala v letadlech a helikoptérách, ale cosi jí na tomto stroji připadalo znepokojující a neobvyklé. Co to bylo, to pochopila až tehdy, když se k ní stroj přiblížil tak asi na stovku metrů.

Nebyla to jen tak nějaká helikoptéra. Byl to bojový vrtulník. Sue by to vlastně mohlo být jedno - přítomnost helikoptéry pro ni znamenala záchranu, a to jediné bylo důležité, jenže přece jen ji ta myšlenka znepokojila.

Pravděpodobně v duchu tušila, co se stane, aniž by ta myšlenka pronikla na povrch jejího vědomí. A když se tak stalo,

bylo už pozdě.

Stroj náhle uhnul kousek doprava, takže už nebyl přímo před Sue a v téže chvíli se ozval ostrý hlas zesílený reproduktorem. "Pozor, slečno! Za vámi! Lehněte si na zem!"

A najednou Sue pochopila, co muži nahoře spatřili - ne mladou ženu, která byla ráda, že unikla jisté smrti a která k nim běžela a mávala na ně, ale ženu, která utíká o život před opancérováním netvorem, jenž ji pronásleduje...

"Ne!" vykřikla Sue. "Ne! Ten je neškodný!"

Bylo pozdě. Palubní střelec v helikoptéře vychrlil salvu a najednou písek pouště před Sue strašně rychle v řetězu vyšplíchl do metrové výšky. Pilot musel být skutečně vynikajícím střelcem. Salva minula Sue o necelé dva metry, zasvířela kolem ní a zasáhla dinosaura se smrtící přesností. Zvíře zemřelo tak rychle, že zřejmě ani neucítilo, že bylo zasaženo.

Sue zakopla, když se pokusila v plném běhu se otočit. Upadla na kolena, rychle se zase zvedla a odběhla zpět.

Reproduktor nad ní začal hystericky křičet, ale Sue ta slova už vůbec neslyšela. Necítila ani vyjící písečnou smršť, když helikoptéra začala necelých dvacet metrů od ní dosedat k přistání a nezaregistrovala ani tři muže, kteří vyskočili z vrtulníku a přikrčení a s připravenými zbraněmi běželi k ní.

Její přítel byl mrtev. Pancéřové destičky, které ho celý život spolehlivě chránily, neodolaly lidské ničivé síle. Roztřístily se jako sklo, do kterého někdo praštil kladivem. Hnědé přívětivé oči tohoto tvora jako by se i po smrti dívaly na Sue užasle.

Sue se rozplakala. Natáhla ruku k nehybnému tělu, ale neodvažovala se ho dotknout. Cítila hluboký, bolestný zármutek a pocit provinění, který ji už nikdy neopustí. Ve světě, který pro ni měl přichystány pouze hrůzy a smrtelná nebezpečí, byl tento tvor jediným jejím spojencem, bytostí, která jí důvěřovala bezvýhradně a aniž by za to očekávala jakoukoliv protislužbu. A na oplátku ho ona zavedla do jisté smrti.

Kdosi k ní přistoupil a oslovil ji, ale ona to nevnímala. Po tváři jí stékaly slzy, po celém těle se roztrásla. Muži ji nakonec museli od mrtvoly dinosaura odvléci do čekající helikoptéry násilím.

Littlecloud se probudil hodinu před východem slunce. Muselo to být něco jako instinkt, co ho vzbudilo, možná i jistý podvědomý podnět, protože sotva se na lůžku narovnal, dveře jeho pokoje se otevřely a někdo se vrhnul dovnitř.

Velice rychle, bez zaklepání a rozhodně ne potichu. Aniž by dovedl říci proč, Littlecloud hned věděl, že je to Mainland. "Zatraceně, to vás máma nenaučila, že než se vejde do cizí ložnice, má se klepat?" zahudral.

Mainland několik vteřin šmátral ve tmě za dveřmi, než našel vypínač a otočil jím. U stropu hotelového pokoje se rozzářilo na tučt malých lampiček, které zalily pokoj příjemným světlem.

Úsměv na Mainlandově tváři ovšem ani příjemný, ani vřelý nebyl - spíše nestydatý a vyzývavý.

"To jo," řekl. "Ale taky mi výslovně říkala, že jsou výjimky. V případě, že hrozí zánik světa, je možné klepání vynechat." Littlecloud potlačil zívnutí a přejel si hřbetem dlaně přes oči. Jen stěží byl s to vnímat Mainlandova slova.

Pravděpodobně nebyla míněna tak žertem, jak to vyznělo, ale Littlecloud prostě ještě nebyl tak docela vzhůru. Byla to už třetí noc po sobě, co skoro nespal a síly ho už prostě opouštěly.

Bylo mu záhadou, odkud bral Mainland - který byl také až hluboko do noci vzhůru a hovořil se Straiterem a ostatními - tu energii, že vypadal tak neskutečně čerstvě.

Kromě toho byl rozzlobený.

"Co se děje?" zeptal se. "Stalo se něco?"

"Jak jsem říkal: Zánik světa. Ale jinak je všechno v pořádku," odpověděl Mainland téměř vesele. Ale pak najednou zvažněl. "Nevím přesně. Schneider chce s vámi mluvit. Ted' hned."

"Schneider?" Littlecloud ještě zažíval, pomalu vstal a pořádně se protáhl. Jeho myšlenky pomalu nabíraly obrát. "Jak to, že Schneider?" zeptal se, když se se svěšenými rameny vlek do koupelny. "Já myslel, že leží v nemocnici a dalších čtyřicet hodin prospí."

Mainland šel za ním, opřel se ve veřejích a díval se, jak Littlecloud otočil kohoutkem studené vody a podržel si zápěstí pod zurčícím proudem.

"To si lékař asi myslel také," odpověděl. "Jenže on se před hodinkou objevil tady. Kapitán Darford ostatně taky. Něco se stalo. Nevím přesně co, ale Schneider vypadá dost vyjeveně." Něco cvaklo. Ten zvuk prozradil Littlecloudovi, že Mainland si zapálil cigaretu. "Kromě toho se město hemží vojáky. Váš šéf se do toho pustil pěkně zhurta. Když se kouknete z okna, máte dojem, že vypukla třetí světová válka."

Možná skutečně vypukla, pomyslel si Littlecloud, šplíchl si do tváře hrst studené vody a zalapal po dechu. Jenže nepřátelé, proti kterým bojujeme, jsou docela jiní, než očekávali.

"Jak pokračuje evakuace?" zeptal se a zašmátral naslepo po ručníku.

"Co myslíš?" odpověděl Mainland s pokrčením ramen. "Las Vegas není přece žádná vesnice. Bude to trvat celé dny, než se město vyklidí."

Littlecloud o tom pochyboval. Znal Straitera příliš dobře, aby věděl, čeho byl onen zdánlivě nenápadně působící člověk schopen, když opravdu chtěl - a znal zřejmě také jisté plány pro mimořádné situace lépe než Mainland.

Když by to skutečně muselo být, mohlo by být i město, jako je Las Vegas, evakuováno během šestatřiceti hodin. Jen se v duchu ptal, zda to skutečně musí být. Bylo to možné, ale stálo by to neuvěřitelné oběti - materiální, finanční - a lidské životy.

"No tak už dělej," řekl Mainland. "Říkali, že si mám pospíšet."

Littlecloud na něj vrhl temný pohled - ale přesto, co Mainland povídal, se pomalu utíral a podíval se na sebe do zrcadla.

Zbytek ranní toalety musel počkat. V jednom s Mainlandem souhlasil: pokud bezprostředně zánik světa hrozí, pak může pro tentokrát výjimečně zůstat neoholený.

Protože minulý večer byl tak unavený, že si lehl do postele v šatech a hned usnul, mohl z pokoje odejít hned.

Přes brzkou ranní hodinu byli už - nebo možná ještě - někteří hoteloví hosté vzhůru, takže je sledovala řada udivených pohledů, když procházeli halou a zamiřili ke konferenční místnosti, kterou Straiter prostě prohlásil za své velitelské stanoviště.

Clayton se nabídl, že jim dá k dispozici ve správní budově města několik místností, ale Straiter tu nabídku odmítl a namísto toho okupoval část hotelu Sheraton.

Mainland si neodpustil kousavou poznámku o zálibě vojáků v luxusních hotelích, ale Littlecloud věděl, že to nebyl hlavní Straiterův důvod.

Skutečný důvod byl mnohem jednodušší: Hotely této cenové třídy byly prostě technicky lépe vybaveny. Stresovaní manažeři, kteří tady platili za jednu noc sumu, rovnající se průměrnému týdennímu výdělku, měli nárok na to, aby dostali k dispozici všechny myslitelné technické vymoženosti.

Sheraton měl všechno, co Straiter ke svému úřadování potřeboval: od výkonného počítačového systému s faxovými a modemovými přípojkami až k ultramoderním telefonům s obrazovkou. Vedení hotelu zřejmě nebylo nijak nadšeno tím, že muselo dát toto vybavení k dispozici Straiterovi a stále rostoucímu počtu vojáků, ale na to se nemohl brát ohled.

Straiter zřejmě zabere celý hotel, ještě než den skončí a hosty prostě nechá vyhodit na ulici. Není konečně důležité, kde stráví těch posledních pár hodin, které jim ještě zbývají do evakuace.

Littlecloud ve zkratce a naplno zakusil to, co zřejmě den přinese, když vedle Mainlanda procházel halou a když pohlédl prosklenou čelní stěnou ven na ulici.

Přimo před hotelem stály tanky Národní gardy a na ulici samotné se hromadila takřka nekonečná řada aut ve čtyřech proudech. Všechna vozidla mířila stejným směrem: na jih. Vozy se pohybovaly krokem, ale pohybovaly se.

Podíval se na hodinky. Nebylo ještě ani pět a to znamenalo, že spal necelé tři hodiny. A to zase znamenalo, že se skutečně muselo stát něco, o čem Mainland buď neměl tušení, nebo, co mu zamlčel. Straiter nepatřil k představeným, kteří své podřízené volají jen tak z legrace. Nevyspalý voják totiž není dobrý voják.

Před dveřmi konferenčního sálu stáli dva muži Národní gardy, kteří se upřímně snažili vypadat hrozně důležitě, ale vlastně působili strašně bezradně: uniformy jim neseděly a způsob, jak drželi zbraně, Littlecloudovi naznačil, že by jimi zřejmě ublížili sami sobě a každému, kdo by neměl to štěstí, že by stál přímo za nimi.

Straiter už včera večer rozběhl celý krizový program, ale všechno se rozbíhalo pomaleji, než Littlecloud doufal. Las Vegas leželo příliš nevýhodně, než aby sem bylo možné dostatečně rychle povolat potřebný počet vojáků. Jediná vojenská základna v okruhu několika stovek mil byla Ellis Air Force Range na východě, takže Straiter musel v nouzi vzít zavděk členy Národní gardy.

Kromě toho bylo jeho úkolem dostat lidi z města ven a ne jich ještě víc do města povolát.

Straiter, Clayton a další, Littlecloudovi vesměs neznámí pánové, seděli u velkého konferenčního stolu u okna, když Mainland s Littlecloudem vešli.

Straiter jen zběžně vzhledl a pokývl na Littleclouda, pak se ale hned otočil a soustředil se na postavu oblečenou do policejní uniformy, která sklesle seděla před ním na židli. Ten muž vypadal velice unaveně a vyčerpaně. Mluvil pomalu a tak tiše, že Littlecloud slovům téměř nerozuměl, protože se posadil na opačný konec stolu, "...říkám vám přece, že nevím," mumlal vyčerpaně. Chvilí se díval na Littleclouda, jako by hledal pomoc a pak zase oči sklopil. "Byl prostě najednou pryč. V jedné chvíli. Najednou se objevila ta světýlka a Ben zmizel a na jeho místě..."

"Světla?" To byl Schneiderův hlas. Littlecloud si ho dosud nevšiml, a když se podíval směrem, odkud hlas přišel, pochopil také proč: Schneider měl na sobě oblečené maskáče, které zřejmě pocházely ze skladu Národní gardy. Byly o číslo větší. Nejméně. "Jaká světla?"

"No taková světýlka," zašeptal důstojník vyčerpaně. "Už jsem vám to povídal aspoň desetkrát."

"Tak to povězte pojednání, Martene," řekl Mainland ostře. "A když budeme chtít, tak třeba postě."

"Prosím vás, poručíku!" Schneider zvedl smílivě ruku a pokusil se stáhnout svůj obličej, poznamenaný strádáním a únavou, do lehkého úsměvu. Výsledek nebyl ani tak zdaleka uklidňující, jak zřejmě doufal.

"Vím, jak se cítíte, pane Martene," pokračoval zas, otočen k policistovi. "Každá maličkost je důležitá. Musíme vědět všechno přesně. Co to bylo za světýlka, o kterých mluvíte?"

Marten se na něj chvíli mlčky díval. Roztřesenými prsty sáhl po sklenici, která stála před ním na stole a než odpověděl, upil z ní mohutný doušek.

"Já... vážně to nedokážu popsat přesněji," řekl koktavě. "Všechno se to semlelo tak rychle. Ben k té... díře přiběhl."

Slyšel jsem ho vykřiknout a viděl jsem, že vytáhl pistoli, ale nemohl jsem nic udělat. Najednou se ozvalo to bzučení.

Takový... příšerný zvuk. Nikdy předtím jsem nic podobného neslyšel. A pak ta světýlka. Jako jiskry nebo světlušky.

Všechno se jiskřilo a blýskalo a pak byla poušť najednou pryč a na jejím holém místě byl ten prales. Chápete, nemohl jsem udělat zloha nic. Chtěl jsem Benovi pomoci, ale byl... byl prostě pryč. Zůstal jenom ten les. A já..."

"Vy jste dostal strach a utekl jste, namísto, abyste přispěchal na pomoc svému kolegovi," dokončil větu Mainland.

Marten mlčel.

"A to bylo to nejrozumnější, co jste mohl udělat," řekl Schneider. Jeho pohled jako by Mainlanda provrtával. "Věřte mi, že byste nemohl udělat nic. Pravděpodobně byste přišel o život, kdybyste do toho lesa vešel."

Mainland už se chystal něco dodat, ale pak zachytil Straiterův pohled a to, co z něj vyčetl, ho zřejmě rázem přesvědčilo, že bude líp zůstat zticha.

Schneider vstal. "Děkuji vám, důstojníku Martene," řekl. "Zůstaňte tady, prosím, ještě chvíli. Možná, že k vám budeme mít ještě pár otázek."

Vstal, odstoupil od stolu a zamířil ke dveřím na protější straně. Darford a po chvíli Straiter a Clayton šli za ním. Littlecloud a Mainland se bez vyzvání zvedli a připojili se ke skupince.

Vešli do mnohem menší vedlejší místnosti, která zřejmě byla kdysi kancelář, ale teď byla přebudována v jakési komunikační středisko. Na obou psacích stolech se tísnily přechytné telefony, vysílačky a faxy a malý počítač.

Schneider za sebou přehnaně pečlivě zavřel dveře, zamířil ke stolu a počítač zapnul. Neříkal nic, jen čekal, až se přístroj rozběhne. Na monitoru se objevil barevný graf. Schneider rychle, aniž by se díval, natákal do klávesnice několik čísel a Littlecloud viděl, jak se graf změnil. Neměl tušení, co to znamená, ale měl jistý pocit, že to není nic dobrého.

"Toho jsem se obával," zamumlal Schneider.

"Čeho?" zeptal se Littlecloud. "Co... co se vůbec děje? Jsou nějaké problémy s evakuací?"

"Ne," odpověděl Straiter a Schneider v téže chvíli řekl: "Ano."

"Aha," řekl na to Littlecloud. "A co je tedy pravda?"

"Slyšel jste toho člověka," řekl Schneider temně. "To, co povídal, se stalo včera. Pozdě odpoledne. Zřejmě byl s kolegou v poušti, aby tam vyšetřili nějakou nehodu. Dosud je to jediný svědek oné... změny."

"Nemluvě o kapitánu Darfordovi a o vás," řekl Littlecloud.

Schneider zavrtěl hlavou. "Já to přímo neviděl," řekl. "Těch světel a toho bzučení jsem si nevšiml. Ale to není důležité. Zvláštní je, že Marten dokázal na metr přesně říci, kde k té změně došlo."

"To bych byl opatrný," řekl Mainland. "Znám Martena, je to posera. A kromě toho ten největší smolař, co u nás slouží. Jestli chcete vědět můj názor, tak prostě nechal Coopera ve štychu."

"Na tom vůbec nezáleží," odpověděl Schneider. "Ale víme teď, kde a kdy se ten... skok uskutečnil." Ukázal na graf na displeji. "Provedl jsem několik výpočtů. Samozřejmě nemohu zaručit, že jsou přesné. Musel bych mít minimálně desetkrát více údajů, abych mohl udělat skutečně spolehlivý odhad, ale protože je nemám, musím se spokojit s tím, co vím."

"Nenapínejte nás," řekl Mainland rozzlobeně. "Co víte?"

Schneider si povzdychl. Littlecloud měl bezpečný pocit, že nechodil tak dlouho kolem horké kaše bezdůvodně, ale jen proto, že měl strach z toho, co chtěl říci.

"Obávám se, že nám nezbývá mnoho času," řekl.

"K čemu?" zeptal se Littlecloud.

Namísto přímé odpovědi se Schneider obrátil tázavým pohledem na Straitera. "Kolik času budete potřebovat k evakuaci města?" zeptal se.

"Úplně?" Straiter chvíli uvažoval. "Osmačtyřicet hodin, plus minus."

"Ano, toho jsem se obával," zamumlal Schneider.

"Jak to?" Straiter vypadal vyčerpáně.

"Protože už nám osmačtyřicet hodin nezbývá," odpověděl Schneider temně. "Pokud jsou mé výpočty správné, zbývá nám nejvýše dvanáct hodin."

"A pokud ne?" zeptal se Mainland.

"Možná trochu víc," odpověděl Schneider. Po krátké přestávce dodal: "Nebo také méně."

Na vteřinu nastalo ticho.

"Ale... musíte přece něco podniknout," zamumlal Mainland.

"A co?" zeptal se Schneider posmutněle. "Nevím ani přesně, co se tam venku děje, poručíku. Jak mám vědět, co mám proti tomu dělat - jestli se vůbec proti tomu něco dá podniknout?"

"Vždyť jste to dokázal vyvolat!" vyjel Mainland. "Zatraceně! Já věděl, že se jednou něco takového semele! Na čem jste tam v těch tajných laboratořích v poušti pracovali? Co jste hledali? Někakou novou superzbraň?"

Schneider mlčel, ale z výrazu v jeho tváři bylo Littlecloudovi jasné, že Mainland se svým tušením přiblížil pravdě více, než bylo Schneiderovi milé. A i Mainland si vysvětlil dotčený pohled šedovlasého vědce správně.

"Takže přece," řekl. "Vy zatracení, nezodpovědní idioti!"

"Poručíku, mírněte se!" řekl Clayton ostře.

Schneider jen mávl rukou. "To je v pořádku, pane Claytone. Vždyť má pravdu. Jsou věci, od kterých by člověk měl dát ruce pryč. Jenže to jsme všichni pochopili trochu pozdě."

"Takhle se dál nedostaneme, profesore," řekl Littlecloud. "Myslím, že tohle není chvíle, kdy bychom měli pátrat po vině. I když to nedělám rád, v jednom s Mainlandem souhlasím: něco udělat musíme..." Zaregistroval Mainlandův překvapený pohled, ale ignoroval ho a obrátil se rovnou na Straitera.

"Co je s těmi stroji z Ellis? Máte tam dvě kompletní bojové jednotky, že? To by mělo stačit, abychom ty bestie zadrželi dostatečně dlouho, než bude město evakuováno."

"Tři," opravil ho Straiter. Znělo to unaveně. "Mám už tady ve městě dva vrtulníkové oddíly. Neustále hlídají na okraji lesa. Nemějte obavy - ručím za to, že nic se k městu nepřiblíží. V případě potřeby nechám celou tu džungli třeba vybombardovat."

"Ale to přece nejde!" protestoval Schneider. "Vy pořád ještě nechápete, o čem tady mluvím! Nebude nám vůbec nic platné, pokud ty vaše stíhačky vzlétnou a budou tam bojovat proti dinosaurům! Dokonce i kdybyste svrhl na tu džungli atomovou bombu, nepomohlo by to."

Straiterův pohled mu naznačil, že o téhle možnosti už v duchu uvažoval. "A jak to?" zeptal se.

"Protože naším problémem nejsou dinosauři, ani oni, ani nic, co by mohlo z toho lesa vylézt." Schneider ukazoval na svůj monitor a prudce gestikuloval. "Hlavním problémem je ta džungle, plukovníku. Ona totiž roste. Rozrůstá se, a to rychleji, než jsem se obával. Pokud ji nezastavíme, Las Vegas tu za dvanáct hodin nebude, chápete to?"

"Ne," řekl Straiter.

Schneider si zhluboka povzdychl. "Zatraceně, já vím, že se to dá těžko vysvětlit. Přitom je to v podstatě velice jednoduché. Vzpomeňte si dobře, co vám ten důstojník říkal. Jeho kolega a kus pouště mu zmizeli přímo před očima a na jejich místě se objevila džungle. Je to jen teorie, ale já si ji představuji jako jakousi čáru zlomu, chápete to?" Udělal příslušný pohyb rukou. "Nebo jako lítací dveře, pokud je vám to přirovnání milejší. Část našeho světa vymizí a místo ní se objeví ta... džungle. Není to tak, že jen překryje poušť nebo že by prostě jen neskutečně rychle rostla. Kapitán Darford a já jsme to zažili. Realita prostě zmizí a na jejím místě se tady objeví kus pravěku."

"A kam zmizí?" zeptal se Straiter.

"Myslím, že zaujme místo, kde předtím byla džungle," odpověděl Schneider. "Jak jsem řekl, je to jen teorie - ale jediná, kterou mám. A možná je to také jediná naděje, která nám zbývá."

"V celé téhle situaci nevidím pražádnou naději," řekl Clayton. "Vy se domníváte, že všechno, co tady zmizí, se zase objeví v minulosti, vzdálené stovky milionů let?"

"Předpokládám to," řekl Schneider. "Doufám, že to tak je."

"Vy doufáte? Jak to?"

"Protože pak bychom snad přece jen měli šanci," odpověděl Schneider. Ukázal na počítač. "Pokusil jsem se propočítat pravděpodobnost, že podobný úkaz nastane sám od sebe. Je to prakticky vyloučeno."

"A to znamená?"

Schneider se podíval na Mainlanda, když odpovídal, nikoliv na Claytona. "To znamená, že máte patrně pravdu, poručíku. Je to naše vina. Moje a ostatních, kteří na projektu spolupracovali. Projekt LAURIN uvedl do chodu cosi, s čím nikdo z nás nemohl počítat. Jakousi ... trhlinu v čase. A ta se zřejmě neustále rozšiřuje."

"Opakuji svou otázku," řekl Clayton. "Co na téhle vaší teorii má vzbuzovat naději?"

"Protože se nám to pak snad podaří zadržet," řekl Schneider. Podíval se postupně vážně na všechny přítomné. Možná hledal v některé z tváří stopu pochopení, ale byl zklamán.

"Pokud je ta má teorie změny správná," pokračoval pak dál, "pak se v minulosti ocitla nejen poušť a onen nešťastný důstojník, ale i naše výzkumná stanice. A předpokládám, že právě ona způsobuje to, co se tady děje."

"Ona?" Mainland se pronikavě rozchechtal. "Aha, já už rozumím. Je to ta laboratoř. Barák, co? Možná je posedlá zlým duchem, co? Ne, tedy lidi, co v ní pracovali."

"To by už stačilo, Mainlande," řekl Darford. "Pokud to chcete vědět, nebyl to profesor Schneider, kdo se dopustil rozhodující chyby, ale generál Stanton."

Straiter sebou očividně trhl a i Mainland vypadal na chvíli překvapeně. Ale skutečně jen na chvíli. "No a?" zeptal se vzdorovitě. "Co to na věci mění?"

"Nic," řekl Schneider rychle, dříve, než mohl Will odpovědět a než se mohl pustit s Mainlandem do hádky. "Ale jak jsem řekl: možná máme šanci. Vypočítal jsem množství energie, které je zapotřebí, aby došlo k tomu, co tady prožíváme. Je to nepředstavitelné množství. Bylo by zapotřebí síly menšího Slunce, aby se tahle trhlina v dimenzích třeba jen udržela, natož ještě zvětšila."

"Aha, rozumím," řekl Mainland uštěpačně. "A vy jste ve své laboratoři takové slunce měli."

"Ano," odpověděl Schneider.

Mainland zbledl. "Cože?"

"Alespoň něco, co uvolnilo podobnou energii," řekl Schneider. "Měli jsme vlastní zdroj energie. Víím, že většina lidí v Las Vegas si myslela, že jde o atomový reaktor, ale to není pravda. Schválně jsme ty fámy nedementovali." Hořce se usmál. "Těch pár protestů a demonstrací jsme přečkali. Nebyly nic proti tomu, coby se stalo, kdyby se lidé dozvěděli, co to je doopravdy."

"A co to je?" zeptal se Mainland nedůvěřivě.

"Gama cyklotron," odpověděl Schneider.

"Cože?" zeptal se Clayton nechápavě.

"Něco, o čem devětaadvadesát procent všech vědců na světě tvrdí, že to neexistuje," řekl Schneider. "Urychlovač částic, pane Claytone. Ale velmi zvláštní. Produkuje antihmotu."

Clayton zřejmě vůbec nechápal, o čem Schneider hovoří, ale Littlecloud koutkem oka zaregistroval, jak Straiter zbledl a jak se Darford najednou napřimil.

"Antihmotu?" zamumlal. "Ale to je přece... nemožné."

"Ano," řekl Schneider klidně, "to si myslí většina lidí. Ale je to možné. A funguje to. Cyklotron produkuje stabilní proud antihmoty. Nejsilnější zdroj energie v celém vesmíru."

"Téměř nevyčerpatelný a neomezený," zašeptal Mainland. "Že je to tak?"

Zmaten byl nejen Schneider, i Littlecloud a Straiter pohlédli na poručíka překvapeně. Schneider nakonec přikývl.

"Jak dlouho to už existuje?" zeptal se Mainland.

"Tři roky," odpověděl Schneider. "Cyklotron pod výzkumnou základnou je druhý, který byl vybudován po prototypu."

"Tři roky," zamumlal Mainland, "vy mi tady jen tak povíte, že jste jednou provždy vyřešili všechny energetické problémy lidstva? Vy... máte klíč k...?"

"... k blahobytu všech lidí na světě?" přerušil ho Straiter. Usmál se, ale byl to velice trpký úsměv. "To jste chtěl říci? Nadbytek energie? Už žádný hlad, žádné problémy se surovinami? Mýlíte se. To jsme si mysleli všichni, když se ten přístroj vyvíjel, ale byl to velice krátký sen. Antihmota je příliš nebezpečná, než aby se dala komerčně využívat." Na chvíli se odmlčel a když pak pokračoval, měl jeho hlas mnohem věcnější tón.

"O to teď tady ale nejde, poručíku. Pokud tohle všechno přežijeme, rád o tom povedu spor, ale momentálně je důležité pouze jediné. A to, že tuším, že ten cyklotron pořád ještě pracuje. Jsem si téměř jist, že to tak je."

"Myslíte v minulosti?" zeptal se Littlecloud nevěřicně.

"A proč ne?" odvětil Schneider. "To zařízení pracuje naprosto automaticky. Teoreticky může běžet alespoň dalších dvacet let, aniž by k tomu potřebovalo jediného člověka. Tuším, že ten cyklotron pořád ještě pracuje. A ať už Stanton uvedl do chodu cokoli, nepřestane to, dokud bude mít zařízení dostatek energie."

"Pak je ale všechno ztraceno," řekl Clayton. "Pokud je to pravda, pak nemáme absolutně žádnou možnost proti tomu něco podniknout."

"Ale ano," řekl Schneider, "tu máme."

Clayton na něj pohlédl. "A jakou?"

Tentokrát uběhlo několik vteřin, než Schneider odpověděl. "Někdo musí v minulosti ten přístroj vypnout," řekl klidně.

"A podle všeho jsem tady já jediný, kdo ví, jak se to dělá." Ukázal na Willa. "Kapitán Darford se dobrovolně nabídl, že mě doprovodí, ale já se obávám, že dva bychom neměli moc velkou šanci dostat se do základny." Jeho pohled přešel po tvářích všech přítomných a nakonec utkvěl na Littlecloudovi.

"Nemáte náhodou chuť nám pomoci zachránit svět?" zeptal se.

Littlecloud zhluboka povzdechl. Tušil, že mu Schneider tu otázku položí.

A byl si také jist tím, že Schneider věděl, jak bude znít odpověď.

Sever města se podobal obležené pevnosti. Dálnici, vedoucí na sever, blokoval široký kordon pancéřových vozů, tanků a vrtulníků a nad pouští hlídkovaly po obou stranách dálnice letadla a helikoptéry, které neměly jinou úlohu než registrovat sebemenší pohyb mezi dunami písku.

Několik mil dále na sever byla další, ne tak mohutné působící, ale stejně neproniknutelná bariéra, kterou tvořily vrtulníky a nízko létající propelery, jejichž osádky měly za úkol sledovat podezřelé pohyby. Každé zpozorování mělo být okamžitě nahlášeno.

Po dvou útocích dinosaurů na Las Vegas třetí nepřicházel. Osádky bojových vrtulníků a bombardérů zabily více než tucet těch ohromných zvířat, která vyšla ze svého světa a vydala se k jihu. Desetinásobný počet zvířat byl zahnán nazpět.

Straiterovi muži rozuměli svému řemeslu. Pozorným pohledům pilotů a jejich elektronickým zaměřovačům neuniklo nic, co bylo větší než myš. Las Vegas bylo chráněno. Ovšem pouze před tímto nebezpečím.

Ale bylo i jiné, mnohem horší, proti němuž ani muži se zbraněmi nic nezmohli. Na opačné straně města, na dálnici vedoucí na jih už od časných ranních hodin přistávala letadla: mohutné armádní nosiče Galaxy, osobní a nákladní letouny, které dal Straiter zabavit nebo vrátit z letů na letištích v okruhu tří set mil. Do pouště se vydával takřka nepřetržitý proud menších strojů a helikoptér, které dopravovaly lidi z města ven.

Byl to exodus nevídaného rozsahu. Muži z Národní gardy směřovali proud automobilů, který se valil v nekonečném řetězci z města, na provizorní komunikaci pouště. Asfaltovanou dálnici bylo třeba uvolnit pro přistávající letadla. Další proud procházejících lidí se pokoušel na druhé straně opustit město pěšky.

Přes paniku, která vypukla po zběsilém úprku Brachiosaura městem, probíhala zoufalá záchranná akce překvapivě precizně a rychle... Byly oběti, byli i ranění a mrtví. A do konce dne jich jistě ještě přibude více, ale jinak probíhal exodus půl milionu lidí z města klidně a téměř ukázněně.

Veliká panika, již se Straiter a především Clayton a jeho spolupracovníci obávali, zatím nepropukla. Snad bylo zděšení nad tím, co se stalo, prostě příliš veliké na to, aby panika nastala.

Ano, všechno probíhalo takřka klidně a rychle. A přesto to byl závod, který město nemohlo vyhrát, protože skutečné nebezpečí se blížilo nepozorovaně, neslyšně a nezadržitelně.

Zatímco proud uprchlíků vycházel v nekonečné šňůře z Las Vegas na jih, ani ne deset mil odtud právě zmizel pětisetmetrový pás pouště a místo něj se objevila bujná zelená džungle.

Schneider se už po několikáté podíval na hodinky. Jestli byl jeho odhad správný, zbývá ještě deset minut. Byl nervózní, velmi nervózní. Ba co víc: měl strach.

A měl k tomu všechny důvody. Optimismus, který se předtím v hotelu snažil ze všech sil šířit, už teď ani zdaleka nepociťoval. Všechno, co předtím říkal, všechno, k čemu dospěl a co si vypočetl na počítači, byla teorie.

Les před nimi byl ovšem reálný - pokud to všechno je skutečnost a ne pouhý sen, ze kterého se prostě nemůže probít.

Obě helikoptéry přistály asi padesát metrů od okraje lesa, v dostatečné vzdálenosti, aby byly chráněny před nevídanými překvapeními, ale dostatečně blízko, aby i ony skutečně absolvovaly následující změnu.

Pokud k ní dojde v okamžiku, který Schneider vypočetl a pokud to bude zase pětisetmetrový pás pouště, který zmizí a bude nahrazen džunglí a pokud se skutečně ocitnou tam, kde Schneider doufal...

"Vypadáte dost zamyšleně, profesore," řekl Littlecloud vedle něj.

Schneider se zcela zjevně vytrhl ze zamyšlení a obrátil se k černovlasému Indiánovi. Pokusil se usmát, ale byla z toho jen pouhá grimasa. "Nemám?" zeptal se.

Littlecloud pokrčil rameny. Měl teď na sobě stejný oděv jako Schneider a zbytek jejich skupiny: skvrnitě pouštní maskáče, ocelovou přilbu a pevné holínky, k tomu celou sbírku nejrůznějších, dost fantasticky vypadajících zbraní.

"Jenom by mě zajímalo, jestli je tam něco, co bychom měli vědět."

Ta otázka měla Schneidera pozlobit, protože více či méně potvrzovala domněnku, že ostatním přece jen něco zamlčel.

Ale Schneider znovu jen pokrčil rameny. Necítil přitom ani vztek, ani zlobu, ba ani mírné rozladění.

"Uvažoval jsem o tom, že v tom našem plánu je trochu příliš nejistot," řekl. "Jestli základnu najdeme, jestli je skutečně za tu katastrofu odpovědný ten cyklotron a jestli se nám podaří ho vypnout..." Učinil rukou pohyb, který naznačoval, že by v tom výčtu mohl pokračovat ještě dlouho. "Rozumíte?"

"Vy pochybujete, že tu stanici najdeme?" zeptal se Littlecloud.

"Pokud je tam, kde předpokládám a pokud se tam dostaneme v kuse a živí..." Schneider si zhluboka povzdychl. "Ach, zatraceně, nevím. Mám strach."

Poslední věta mu vyklouzla takřka proti jeho vůli, ale kupodivu mu ani v nejmenším nepřípadala trapná. Naopak, teď, když to řekl nahlas, ulevilo se mu.

"To máme všichni," řekl Littlecloud klidně a způsobem, který Schneidera přesvědčil, že to je pravda. Že to nebylo řečeno snad jen proto, aby Schneidera uklidnil. "Je docela dobře možné, že se nevrátíme, co?"

Je docela možné, že se vůbec nedostaneme ani tam, pomyslel si Schneider. Neřekl to nahlas, ale nebylo to ani třeba.

Několik vteřin tady prostě mlčky stáli, pak se Schneider přinutil do úsměvu a myšlenkami se vrátil do reality. Znovu se podíval na hodinky.

"Ještě dvanáct minut," řekl. "Pojďte - ještě jednou si to všechno probereme. Kdoví, jestli na to budeme mít ještě čas." Přinejmenším poslední věta byla naprosto zbytečná, to sám pochopil. Pravděpodobně stejně zbytečná, jako opětovné probírání celého plánu. To už udělali snad pětkrát.

Jejich plán byl natolik jednoduchý, že si takové označení v podstatě ani nezasluhoval: Obě helikoptéry, které na ně čekaly na okraji lesa, je během několika minut dopraví k výzkumné základně. Oni vejdou dovnitř, vypnou zařízení a bude to. Teoreticky.

Přesto Littlecloud neodporoval a následoval ho k oběma strojům a k mužům stojícím kolem. Spolu se Schneiderem a Littlecloudem jich bylo osm: piloti a palubní střelci obou helikoptér, kapitán Will Darford - a poručík Mainland, který tvrdošíjně trval na tom, že půjde s nimi.

Littlecloud se také nebránil, ačkoliv při nejlepší vůli nedovedl říci, proč se Mainland k tomuhle takřka sebevražednému komandu chce za každou cenu připojit. Ale ať ho měl rád nebo ne - Mainland byl dobrák a především: už věděl, oč jde. Ačkoliv to Straiter neřekl nahlas, bylo mu velice zatěžko zasněcovat do věci další lidi.

Chaos, který vypukl v Las Vegas, už se samozřejmě nedal utajit. Ale Littlecloud si byl takřka jist, že Straiter udělá všechno, co bude v jeho silách, aby zabránil tomu, aby se někdo zvenčí dozvěděl, co se skutečně stalo.

Schneider se zase podíval na hodinky. Ještě jedenáct minut. Čas jako by se rozdělil vedví, takže současně ubíhal závratnou rychlostí, ale zároveň jako by se zastavil. V duchu se ptal, co může očekávat.

Mainland k němu přistoupil s kamennou tvář, když se přiblížili k vrtulníkům. Turbíny strojů tiše bzdučely na volnoběh. Rotory se mírně zachvívaly jako svaly dostihového koně, který se chystá ke startu, ale zatím se nepohybovaly.

Obě helikoptéry sem přiletly teprve před hodinou ze základny Ellis. Jednou z nich byl Bell UH-1, nejpopulárnější a nejznámější vrtulník americké armády, který byl používán i ve válce ve Vietnamu.

Druhý vrtulník byl Stingray.

Ačkoliv Straiter Schneidera předem varoval, vědec si ho pořád prohlížel se směsicí nedůvěry a úžasu. Straiter mu řekl, že tento prototyp je zcela novou tajnou generací vrtulníků, takže byl připraven na překvapení - ale ne na takové.

Stingray vypadal jako z fantastického filmu. Nebyl příliš veliký a skýtal místo pouze pro posádku a dva cestující, ale zaoblený tvar a téměř bizarní obrysy mu propůjčovaly hrozivý vzhled.

V podstatě se skládal pouze z vajíčkové kabiny, absurdně krátkého ocasu a dvou velikých listů rotoru, které nebyly rovné, jako u běžných helikoptér, ale měly srpovitý tvar. Dvoudílná prosklená kabina vypadala jako pár obrovitých hmyzích očí.

Straiter mu říkal, že stroj je schopen dosáhnout takřka rychlosti zvuku a byl vybaven takovou ničivou silou, že byl schopen srovnat se zemí menší město.

Přesto měl Schneider z té helikoptéry strach. Musí se uchýlit k novodobým nestvůrám, aby se vypořádali s nestvůrami minulosti a cosi mu říkalo, že tohle je špatná cesta.

"Profesore?" Mainland si dvěma prsty zatřáskl na okraj přílby a tázavě se na něj zadíval. "Už to bude, ne?"

"Ano. Projdeme si ještě jednou ten plán. Jen pro všechny případy."

Ačkoliv Mainland, stejně jako on, věděl, jak je to zbytečné, neodporoval. Možná mu bylo stejně jako Schneiderovi: čekání mu lezlo na nervy.

Bylo docela jedno, co udělají - všechno bylo lepší než jen prostě takhle postávat a dívat se na vteřinovou ručičku hodinek. Muži se rychle shlukli do půlkruhu kolem Schneidera, který už zase rozbalil pomačkaný náčrt stanice a rozprostřel ho před sebou na zemi.

"Takže, ještě jednou," řekl. "Pro případ, že bychom se rozdělili nebo ke stanici dorazili jen někteří: Hlavní kontrolní sál je ve třetím poschodí, když nepočítám vchod a navazující schodiště. Sejdeme po schodech a půjdeme hlavní chodbou až k bezpečnostním dveřím na jejím konci."

Ukazováček sledoval na plánu nakreslenou cestu, kterou popisoval.

"Předpokládám, že budou zamčené. Kód zní LAURIN sedm-tři-pět. Při zadávání buďte opatrní. Když se zmýlíte, máte ještě druhý pokus. Kdyby bylo i toto nastavení chybné, pak bude automaticky po prvním pokusu spuštěn poplach a řízení celé stanice se ujme bezpečnostní systém. V tom případě by už nebyla šance dostat se dovnitř - a ostatně ani ven. Veškeré dveře by byly automaticky uzamčeny. Jsou ze zvláštního materiálu, který odolá i laseru celé hodiny."

"Jak se ta automatika vypíná?" zeptal se Mainland. "Jen pro nejhorší případ."

"Nemám tušení," přiznal Schneider.

"Cože?" vyjekl Mainland.

"Nevím to," řekl Schneider znovu. "Na takovéhle věci bylo ve stanici bezpečnostní oddělení."

Mainlandova tvář se zachmuřila. "Vojáci," zamumlal. "Už vím, proč je nemůžu ani cítit."

Schneider zaregistroval zablýsknutí v Littlecloudových očích a pokračoval rychleji, než bylo třeba a mírně zvýšeným hlasem: "Nouzový vypínač je na čelní stěně kontrolního sálu. Není možné ho přehlédnout: je to velká červená páka ve skleněné vitrině. Je dvojité zaplombovaná. První plombu prostě utrhnete, druhou musíte vyšroubovat - pokud se pokusíte otevřít ji násilím, počítač automaticky páku zablokuje. Ale dopadne to dobře."

"A pak?" zeptal se Mainland.

Právě z této otázky měl Schneider největší strach. Nevěděl, co se stane pak. A i kdyby? I kdyby se jim podařilo dorazit do stanice a i kdyby se jim podařilo vypnout cyklotron - nikdo z nich nedokázal říci, co se stane pak. Možná nic. Možná všechno.

"To se ukáže," řekl vyhýbavě. "Doufám, že budeme moci vyjít ven a zjistit, že je zase všechno při starém. Možná se ona trhlinka v čase zacelí, pokud už nebude dodávána další energie a my se ocitneme znovu v přítomnosti."

"Ano," dodal temně Mainland, který zřejmě právě v sobě objevil defetistickou žílu, "nebo se zavře za námi a my budeme navěky uvězněni v mezozoiku."

"Pokud si tohle myslíte, proč jste trval na tom, že musíte s námi?" zeptal se Littlecloud zotra.

Mainland se usmál. "Jenom kvůli tobě, Winnetou. Je na tebe zatykač, to už jsi zapomněl? Kdyby se postupovalo podle práva, neměl bych tě správně vůbec pustit z vězení. V žádném případě tě ale nespustím z očí - ani na vteřinu."

Schneider téměř zoufale hledal vhodná slova, aby odvrátil hádku těch dvou, ale nedostal se k tomu. Così nahlas zabzučelo. Schneider polekaně vzhlédl. Trvalo chvíli, než si uvědomil, že ten zvuk vychází z jeho pravé kapsy na vestě.

"Vaše vysílačka, profesore," řekl Littlecloud, "někdo se s vámi pokouší spojit."

Schneider téměř provinilým pohybem sáhl do kapsy, vytáhl přístroj a zapnul ho - když mu předtím Littlecloud ukázal, jak se to dělá.

"Profesore?" Hlas zněl zkrlesle a byl rušen statickými výboji praskajícími z reproduktoru, ačkoliv druhá vysílačka nebyla odtud vzdálena ani dvě stě metrů - Schneider viděl vojáka, který zůstal u čekajících džípů a mával na ně rukou, zatímco druhou držel u ucha vysílačky. "Mám tady na drátě plukovníka Straitera. Musí s vámi mluvit."

"Ted?" zeptal se Schneider. "To nejde. Za pár minut..."

"Říká, že je to důležité," přerušil ho muž, "velice důležité."

Schneider usilovně přemýšlel. Měli ještě devět minut. K vozu mu to zabere jednu a pak ještě tutéž dobu nazpět. A Straiter by ho nevolal zrovna teď, kdyby to skutečně nebylo velice naléhavé.

"Tak dobrá," řekl. "Jdu." S omluvným pohledem směrem k Littlecloudovi dodal: "Jsem zpátky nejpozději do pěti minut."

Neztrácel už čas, zastrčil vysílačku a vyběhl poklusem dopředu. Ani ne za minutu dorazil k džípům, které i s osádkami zůstaly mimo ohroženou zónu. Muž, který na něj mával, vyměnil vysílačku za sluchátko přenosného telefonu, které mu podal. Schneider po něm chvatně sáhl.

"Ano?"

"Profesor Schneider?" Straiterův hlas zněl uštvane a skoro vyděšeně. "Kde jste?"

"Na okraji lesa," odpověděl Schneider. "Kde jinde: Co je, plukovníku? Nemám už mnoho..."

"Jeden z hlídkujících vrtulníků naložil mladou ženu," přerušil ho Straiter. "Zřejmě pronikla do lesa už včera a zabloudila. Ta tu proměnu viděla stejně jako Marten. Ale viděla něco, co byste měli vědět."

"Co?" zeptal se Schneider.

"To ať vám raději řekne sama," řekl Straiter. "Mám-li být upřímný, nejsem z toho dvakrát moudrý. Ale nelíbí se mi to. Poslyšte, přerušte tu akci. Okamžitě!"

"Ale to nejde!" zaprotestoval Schneider. "Všechno je připraveno. Za pět nebo za šest minut..."

"Pokud to, co ta dívka říká, je pravda," přerušil ho Straiter znova, "pak nemáte šanci! Zemřete. Takže sem zatraceně rychle přijďte a promluvte si s ní sám. Když to chcete za každou cenu zkusit, zbývá ještě dost času pro další pokus. Snažte se zachránit tu helikoptéru, ale nepodstupujte žádné riziko, rozuměl jste. Rychle, teď hned!"

Schneider zase pohlédl na hodinky. Ještě šest minut. Motory vrtulníku běžely, takže stroje potřebovaly jen několik okamžiků, aby se zvedly a opustily nebezpečnou zónu. "Tak dobrá," odpověděl. "Ohlásím se, jakmile budeme v bezpečí." Zavěsil, vyměnil opět telefon za malou vysílačku a stiskl volací tlačítko. O stovku metrů dál vytáhl z kapsy svou vysílačku Littlecloud.

"Co je, profesore?"

"Vraťte se zpátky!" řekl Schneider. "Akce je zrušena! Rychle!"

Littlecloud nekladal žádné otázky. Neodporoval, ani jinak neztrácel čas, jen zastrčil vysílačku a obrátil se k ostatním mužům. Schneider viděl, jak se vojáci rozběhli k helikoptěře. Jediným, kdo zůstal nerozhodně stát, byl Mainland.

Náhle se vzduch naplnil bzukotem. Byl to příšerný vibrující zvuk, který neustále sílil, ačkoliv se v podstatě nezdál být hlasitější. Bylo v něm cosi hrozivého. Pruh pouště těsně před okrajem lesa se začal chvět a najednou jako by se z něho objevily myriády nepatrných bílých jiskérek, které se roztančily.

"Ne!" zašeptal Schneider. Srdce se mu zastavilo. To není možné, měli přeci ještě čas - přes sedm minut!

Ale to byla jen teorie. Sám přece Straiterovi řekl, že všechno, co se domníval, že zjistil, bylo založeno na pouhých dohadách. A když uvážil, jak málo údajů měli k dispozici, pak byl ten odhad dokonce úžasně přesný.

Zmýlil se právě o těch sedm minut.

Před Schneiderovými vytrštěnými zraky začala poušť, oba vrtulníky a sedm mužů pomalu mizet...

Písečná bouře ho zasáhla silou úderu kladiva a tak znenadání, že Littlecloud ani pořádně nepochopil, co se s ním děje. Smetlo ho to na zem a obrovskou silou byl odmrštěn naproti vrtulníku.

To, že se přitom vážněji nezranil, byl skoro zázrak. Ale náraz byl tak silný, že jen zpola při vědomí klesl na zem a už skoro neměl sílu, aby zvedl paže před obličej a chránil se před bičujícím pískem, který na něj smršť vrhala.

Do uší mu pronikalo strašlivé vytí a hukot. Littlecloud byl na chvíli slepý a hluchý. Nedostávalo se mu vzduchu. Písek mu pronikal do nosu a uší, zabodával se mu do všech pórů v kůži a hrozil, že ho zadusí. A byl nesmírně horký.

Littlecloud si schoval obličej mezi paže, jak jen mohl a pokoušel se postavit. Bouře se ho opět zmocnila a mrštila jím o zem a písek jako by na něj dopadal z jakési mohutné lopaty. Dýchal se mu stále obtížněji a neodvažoval se otevřít oči. Ačkoliv tiskl víčka k sobě ze všech sil, přece jen mu do očí pronikla drobná zrníčka písku, která ho teď řezala. V krku jako by mu někdo drásal sliznice a každý čtvereční milimetr kůže, na kterém neměl oblečení, ho neuvěřitelně pálil. V okamžiku Littlecloud pochopil, že jestli se z tohoto pekla co nejdříve nedostane, zemře. Nebyla to běžná písečná bouře. Littlecloud zažil spoustu písečných bouří všude po světě a v nejrůznějších provedeních, ale tohle ještě nikdy. Nohy měl už teď po několika vteřinách zahrabané v písku a neustále kašlal. To peklo vydrží maximálně pár vteřin. Littlecloud opatrně stáhl pravou paži, skryl obličej do podpaží a slepě kolem sebe volnou rukou šmátral. Cítil jen písek, žár a bolest.

Helikoptéra musela být bezprostředně vedle něj - byl přece odmrštěn na stroj takovou silou, že slyšel, jak mu ruplo žebro - ale nenahmatal nic. Možná to s ním zase hodilo jinam. Tři čtyři metry v tomhle pekle z hluku a písku docela stačily, aby člověk ztratil rovnováhu. A pokud se odplazil nesprávným směrem, byl s ním amen.

Lapal už teď zoufale po dechu, a ačkoliv se bez ohledu na pálení v krku pokusil dýchat, prostě se mu nepodařilo nabrat v onom hnědém chaosu z písku dostatek kyslíku.

Tu jeho ruka nahmatala cosi tvrdého, co bylo příliš hladké a rozměrné, než aby to mohlo být přírodního původu - nádrž helikoptéry.

Littlecloud po ní sáhl oběma rukama a odvrátil obličej z větru, jak to jen šlo a přitáhl se ke stroji. Slepě, odkázan pouze na hmat a teď už opravdu se zadržným dechem, protože každý pokus o nadechnutí skončil pouze loknutím horkého písku, sáhl nahoru a hledal dveře. Prsty nahmatal hladký kov a nakonec výstupek madla dveří. Zoufale se z posledních sil snažil dveře otevřít.

Nešlo to. Bouře vyvíjela neuvěřitelnou sílu a tlačila na dveře tak, jako by je blokoval dospělý člověk a malé dítě se je pokoušelo otevřít. Littleclouda opouštěly síly. Cítil, jak mu začínají prsty ze dveří sklouzávat, ještě jednou se pokusil zmobilizovat všechny zbytky sil a sám cítil, že to nestačí. Bezmocně sklouzl po hladké kovové ploše dolů.

Dveře se otevřely zevnitř. Z helikoptéry po něm chmatly silné paže, chytily ho za kotníky a jedním šklubnutím ho vytáhly dovnitř.

Littlecloud zareagoval docela instinktivně a vítr, který byl až dosud protivníkem, mu pomáhal. Byl do kabiny doslova vmeten, tvrdě narazil na muže, který ho zachránil, a svezl se na zem. Dveře se za ním s dunivým bouchnutím zavřely. Littlecloud ležel několik vteřin zkroucený mezi sedačkami a oddychoval. Sbíral síly k tomu, aby se zvedl. Otevřel oči, ale zprvu vůbec nic neviděl. Písek ho v očích pálil jako skelný papír a i vzduch tady uvnitř byl plný jemného prachu, který sem byl nafoukán zvenčí.

Ale přece jen poznal ten hlas, který řekl: "No, na špičkového vojáka toho vydržíš dost málo, Winnetou."

Littlecloud zakašlal, protřel si rukama oči a vstal. Pořád ještě dobře neviděl, ale poznal už alespoň, že kromě Mainlanda jsou s ním v helikoptéře ještě další dva muži.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Mainland. Uštěpačný tón z jeho hlasu zmizel. Kdyby Littlecloud nevěděl, že něco takového je naprosto vyloučeno, dokonce by si myslel, že v policistových slovech se ozval soucit.

Sípavě oddychoval a pořád mrkal, dosedl na jediné ještě volné místo a přikývl. Nevěděl, jestli je všechno v pořádku - momentálně se cítil tak, jako by ho někdo celé hodiny otloukal a pak po něm přejížděl smírkovým papírem. Ale aspoň si, jak se zdálo, nic nezlomil. Po posledních minutách byl už tohle malý zázrak.

"Co je s... ostatními?" zeptal se namáhavě.

Mainland zavrtěl hlavou. "Nemám tušení," řekl. "Pilot se právě pokoušel navázat spojení s druhým strojem. Možná se jim to podaří. Pokud ne..."

Nepokračoval dál, ale ani nemusel. Nikdo v tom pekle venku nemohl přežít. Littlecloud se pokoušel rozpoznat něco za sklem, ale to bylo nemožné. Písečná bouře svět kolem helikoptéry prostě pohltila. Vítr cloumal se strojem takovou silou, že přes váhu několika tun se helikoptéra divoce kymácela ze strany na stranu. Littlecloud už najednou nebyl přesvědčen o tom, že tady uvnitř jsou v bezpečí.

"Máte spojení se Stingrayem?"

Otázka platila pilotovi, který krátce vzhlédl od přístrojů a zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Ale nemusí to nic znamenat.

Možná ruší spojení ta bouře."

Mužův tón a jeho pohled svědčily o tom, že sám tak docela nevěří tomuto vysvětlení, ale Littlecloud to nechal být. Co mohl dělat jiného! Mainland měl pravdu - pokud se mužům nepodaří navázat spojení s druhou helikoptérou, jsou už vlastně teď mrtví. Jakýkoliv pokus vylézt ven by byl sebevraždou.

"Odkud se tady, k čertu, ta bouře vůbec vzala?" zamumlal Mainland. "O tom přece Schneider nic neříkal!"

"Pravděpodobně, protože to nevěděl," odpověděl Littlecloud automaticky. "Předpokládám, že to nějak souvisí s tím časovým skokem!"

"Jo - mně se stejně zdá, že toho nevěděl spousta," huboval Mainland. "Škoda, že tady není. Rád bych mu položil pár otázek."

Littlecloud už nic neříkal. Mainlandův vztek byl prostě způsob, jak se vyrovnával se zděšením. Littlecloud si až teprve

ted' všiml, že policista nevypadá o nic lépe než on sám: tvář měl zakrvavenou a posetou spoustou drobných škrábanců a ran a šaty měl celé pokryté pískem. Do helikoptéry se zřejmě nedostal o moc dřív než on.

Pilot se dál pokoušel navázat spojení se Stingrayem a i nadále neúspěšně. Jeho kolega se zatím pustil s prudkými pohyby do spínání páček, takže se Littlecloud v první chvíli vážně v duchu ptal, jestli chce v téhle bouři odstartovat. Ale opak byl pravdou. Muž postupně vypínal systémy stroje jeden po druhém, snad proto, aby zachránil, co se ještě dalo.

"Zatraceně, tohle se nemělo stát," pokračoval Mainland po chvíli. "Rozjelo se to docela dobře, co?"

Littlecloud se i tentokrát zdržel odpovědi. Mainland patřil prostě k lidem, kteří nervozitu potlačovali hlasitými a především neustálými řečmi, ale Littlecloudovi se to moc nezamlouvalo. Několik chvil soustředěného zamyšlení zpravidla přineslo více než několikahodinové tlachání. Alespoň za situace, jako byla tato.

Kromě toho si pomalu začal přiznávat, že přece jen byli naivní.

Samozřejmě s touhle bouří nemohli počítat, ale kdo jim vlastně řekl, že všechno bude tak, jak doufali? Oni i Schneider propadli onomu dobře známému - mně se nic nemůže stát. Snad proto, že nebezpečí, které chtěli odvrátit, bylo prostě příliš velké, než aby si připouštěli nějaké pochyby.

"Co si myslíš ty?" zeptal se Mainland najednou. "Myslíš, že jsme na místě?"

Littlecloud se s nevolí podíval na poručíka. Mainlandova tvář byla opět chladná, jako vždy, ale ten výraz ho už teď neošálil. Za předstíraným klidem se skrýval jen stěží ovládaný strach.

"Někam jsme se dostali," odpověděl po chvíli.

Mainland udělal zlostný pohyb. "Moc dobře víš, co mám na mysli," řekl. "V minulosti, tam kde je i ta stanice."

"To doufám," řekl Littlecloud. "A když ne, tak už si taky nemusíme dělat starosti, co?" Zvedl na uklidněnou paži, když chtěl Mainland vybuchnout. "Prostě počkáme, jo? Někdy ta bouře přece přestat musí."

"Jsi si jistý?" zeptal se Mainland.

"Samozřejmě," odpověděl Littlecloud. Ale nebyla to pravda. Nevěděli ani kde, ani v jaké době jsou. Tato bouře mohla trvat minutu, ale také den nebo stovku let - a přinejmenším během dalších dvou hodin se Littlecloud v duchu stále víc ptal, zda to tak opravdu nebude.

Bouře ještě nabrala na síle, až se helikoptéra rozhoupala jako člun na hladině moře, bičovaného větrem a její hučení bylo tak silné, že dokonce i tady, uvnitř kabiny bylo takřka nemožné se domluvit.

Nakonec ale přece jen to běsnění polevilo. Uplynula ještě další půlhodina, během níž se smršť změnila v normální vichřici, a ta pak v docela normální silný vítr.

Když šedohnědé běsnění venku ustalo, odkryl se jim hrůzostrašný pohled. Poušť kolem dokola vypadala jako zplanýrovaná. Vítr zahladil všechny duny. Kameny, které trčely tu a tam z písku, byly vyleštěné tak dokonale, že se leskly jako sklo.

A bouře také rozdrtila Stingray.

Vrak stroje ležel na boku dobrých deset metrů od místa, kde původně přistál. Kabina, o níž Straiter před několika hodinami tvrdil, že je prakticky nezničitelná, byla roztržena, takže písek mohl bez problémů naplnit její vnitřek. Po Darfordovi a ostatních nebylo nikde ani stopy. I kdyby se do helikoptéry dostali dříve, než by je zabila bouře, určitě by se udusili vevnitř.

Opatrně vylezli ze stroje a zamířili ke zničené helikoptéře. Littlecloud nechal na Mainlandovi a pilotovi jejich vrtulníku, aby si vrak důkladněji prohlédli a sám hledal po okolí stopy tří zbývajících mužů. Nenašel nic, s výjimkou pušky, která už teď byla jen pokrouceninou z kovu. Všechno, co nemělo tvrdost oceli, prostě zmizelo.

Littlecloud ani necítil hrůzu, měl spíš daleko horší pocit: rezignoval. Ještě ani pořádně nezačali a polovina z nich už je mrtvá. Jaký smysl vlastně má pokračovat?

Po chvíli se obrátil k ostatním. Mainland neřikal nic, ale podíval se na něj způsobem, který Littleclouda přiměl k tomu, aby prošel kolem něj a pohlédl dovnitř helikoptéry.

Jak očekával, byla kabina do poloviny zasypaná pískem. Z povrchu hnědé masy trčela zkřivená ruka. Na dvou prstech bylo maso ohlodáno až na kost. Helikoptéra se proměnila v hrob.

Mainland zalovil v kapse, vytáhl krabičku cigaret a zase ji zastrčil, aniž by si zapálil.

"A co teď?" zeptal se.

"No co?" odpověděl Littlecloud. "Budeme pokračovat. Jedině, že byste chtěl jít domů, poručíku." Ukázal na okraj lesa, který ležel na druhé straně ve vzdálenosti několika stovek metrů a obrátil se k pilotovi vrtulníku, aniž by vyčkal Mainlandovy odpovědi.

"Co je s naším strojem? Dáte ho dohromady?"

"Není problém," odpověděl muž. "Potřeboval bych tak dva týdny a několik stovek náhradních součástek."

"To znamená, že ne," odtušil Littlecloud.

"Nesmysl," odpověděl pilot. "Myslím, že bych to vážně mohl zvládnout - ne nadarmo je Bell UH-1 naše nejspolehlivější mašinka. Jenže to chvíli potrvá. Turbíny jsou úplně ucpané. A co všechno ten písek natropil, se ani neodvažuju odhadnout."

Littlecloud přesně s takovou odpovědí počítal. "Tak dobrá," řekl. "Takže jinak. Podíval se na hodinky, natočil je k severu a zahleděl se do pouště, která přes to všechno vypadala kupodivu docela normálně. V těžko odhadnutelné vzdálenosti se tyčila do výše takřka krychlovitá skála. Někde za ní ležel jejich cíl.

"Máme ještě dobrých sedm hodin," řekl. "Sedm hodin na patnáct mil. To bychom mohli zvládnout."

Straiterovi lidé dokázali více než zázrak: porušili nejen všechny zákony logiky, ale i veškerá pravidla pravděpodobnosti.

Když Schneider vystoupil z helikoptéry, která ho sebrala v půli cesty a vysadila na střeše hotelu Sheraton, podíval se na opuštěné město. Všude samozřejmě spatřil pohyb: tam se po ulici valil obrněný transportér Národní gardy, jinde uháněly městem nákladní automobily a jemu bylo jasné, že stovky lidí byly ještě zaměstnány tím, že prohledávaly dům po domu, aniž měli tito lidé sebemenší šanci, že svou úlohu dokončí.

Las Vegas nebylo prázdné - musely tady být ještě stovky a tisíce lidí, kteří se dosud zdržovali v budovách, někteří možná z lehkomyšlnosti, někteří z falešné odvahy nebo dokonce v touze po dobrodružství, mnozí jistě i z čisté zvědavosti, která byla silnější než rozum. A byly tady snad i takoví, kteří ještě nevěděli, co se přihodilo a co by se jim stalo, kdyby během následujících hodin město neopustili.

A přesto byla už největší část města evakuována. Straiter dokázal dostat z města půl milionu lidí během jediné noci. Když se Schneider přiblížil k výtahu, přiběhl k němu příkrčený voják v uniformě kapitána letectva. "Profesor Schneider? Plukovník vás již očekává. Pojdte!"

Schneider ani nedostal možnost odpovědět. Muž ho chytl za paži a vlekl ho už trochu silněji, než jen mírným tahem, k hranaté střešní nástavbě, ve které byl výtah. Helikoptéra za nimi se zase zvedla, aby se zapojila do záchranných letů, které nepřetržitě startovaly z jižního okraje města.

Krátko předtím, než se dveře výtahu zavřely, vrhl Schneider ještě letmý pohled na sever. Džungle se přiblížila zcela evidentně. Ze země to zřejmě ještě nebylo znát, ale odtud, ze střechy dvacetiposchoďového hotelu, bylo jasné vidět tenký zelený pás, který poušť lemoval těsně před obzorem.

"Víte, co se stalo?" zeptal se Schneider. "Straiter říkal, že je to mimořádně důležité."

"Lituji, pane." Důstojník zavrtěl hlavou. "Mám jen rozkaz co nejrychleji vás k němu dovést, ale nevím proč."

Schneider se tedy přinutil k trpělivosti, dokud výtah nesjel až do přízemí - i když mu to bylo velice zatěžko.

Straitera slyšel už dlouho předtím, než se dostali ke konferenčnímu sálu. Doposud vůbec netušil, že Straiter je toho vůbec schopen - ale křičel ze všech sil, a i když Schneider jeho slovům nerozuměl, tím více rozuměl tónu, kterým je pronášel.

Straiter zuřil. A to nebylo pouze slyšet. Když Schneider vešel do sálu, vypadal plukovník, jako by měl každou chvíli dostat mrtvici.

Cílem jeho výbuchu vzteku byla skupinka lidí, oblečených do drahých šatů, s kufříky v rukou, mezi kterými Schneider poznal i starostu Claytona. Pořád ještě nemohl pochopit, oč při tom sporu vlastně šlo, ale muži před Straiterem vypadali svým způsobem stejně rozrušení jako plukovník.

Když ho Straiter zahlédl, okamžitě přestal a otočil se k němu. "Schneidere! To je dobře, že vidím naživu alespoň vás! Pojdte sem. Rychle!"

"Plukovníku Straitere," začal Clayton, "musím trvat na tom, aby..."

Straiter se otočil tak prudce, že Clayton instinktivně o krok ucouvl a zarazil se uprostřed věty.

"A teď ven!" řekl. "Všichni! Zmizte, než vás dám vyvést!"

"Ale to už je vrchol!" rozlítil se Clayton. "Zapomínáte asi, s kým mluvíte!"

"Kapitáne!" Straiter pokynul vojákovi, který přivedl Schneidera. "Zatkněte tyto pány. Podívám se na ně potom za městem - v poutech!"

Clayton definitivně ztratil řeč. Zíral na Straitera s otevřenými ústy - ale jen chvilku. Pak se rázně otočil a vyrazil z místnosti tak prudce, že Schneider a důstojník museli hbitě uskočit, aby je nepovalil.

"To je neuvěřitelné!" řekl Straiter. "Prostě se... zdráhám tomu uvěřit! Víte, co ti blázni po mně se vši vážnosti žádali? Chtěli, abych vyčlenil jednotky, které by dopravily do bezpečí jejich peníze."

"To nemyslíte vážně," řekl Schneider.

"Já ne, ale oni," odpověděl Straiter. "To je nepochopitelné. Tam venku, za městem, prchá o život na půl milionu lidí a tihle šílenci po mně chtějí, abych zachránil jejich trezory!" Bez váhání změnil téma. "Pojdte, Schneidere. Musíte si promluvit s tou mladou ženou."

Nezeptal se ani na Littleclouda, ani na další. Schneider mu už z helikoptéry vyličil, co se stalo a Straiter tu Jobovu zvěst vzal na vědomí.

Přesto Schneiderovi připadalo, že cítí, jak se ho osud těch sedmi lidí dotýká. I když si Straiter dal záležet, aby nevzbudil takový dojem - rozhodně nepatřil k těm důstojníkům, pro něž jsou jejich podřízení pouze počty na mapě generálního štábu.

Vešli do malé místnosti, ve které byli už ráno a Straiter mu představil mladou ženu, která seděla schoulená na židli pod oknem a zírala do prázdna.

Vypadala vyčerpaná a nekonečně unavená, ale ve tváři se jí zračilo ještě více: bolest a smutek, z nichž Schneider pochopil, že musela ztratit něco velmi cenného.

"Slečno Cardenová, toto je profesor Schneider," řekl Straiter a ukázal rukou na vědce. "Chtěl bych, abyste mu ještě jednou řekla, co jste včera zažila."

Mladá žena na slova nereagovala. Schneider si byl jist, že je ani neslyšela. Dále zírala do prázdna. V očích měla bolest, která Schneiderem otřásla. Teprve, když ji Straiter oslovil podruhé a pak potřetí, podívala se na něj vážně a pak vzhledla ke Schneiderovi.

"Vím, že to musí být pro vás těžké," řekl Straiter s takovou jemností v hlase, kterou by u něj Schneider nikdy nepředpokládal. "Ale, prosím vás, pokuste se o to ještě jednou. Je to důležité. Velmi důležité."

Opět uplynuly nekonečné vteřiny, než Sue konečně přerušila ticho. Pak o všem vyprávěla tichým, zadržujícím se hlasem, přesto ale přesně, aniž by něco vynechala, nebo dovolila pocitům, aby ji přemohly. Schneider žasl, jak dobrou pozorovatelkou ta žena zřejmě byla a ještě více užasl nad tím, co slyšel.

"... dnes ráno jsem se probudila na stromě," ukončila. "Nemyslela jsem si, že to dokážu, ale..." Vypověděl jí hlas.

Najednou se jí oči zalily slzami. Obrátila rázně hlavu stranou a zírala do okna.

Schneider chtěl natáhnout ruku a položit ji na její rameno, aby se uklidnila, ale Straiter zavrtěl mlčky hlavou a ukázal ke dveřím.

Schneider s ním v duchu souhlasil. Ta dívka musela prožít něco strašného, ale nechtěla o tom mluvit a oni neměli právo ji k tomu nutit. Každý se musí s hrůzou vyrovnat po svém.

"No," řekl Straiter poté, co opustili místnost a zavřeli za sebou dveře. "Co si o tom myslíte?"

"Nevím," odpověděl Schneider. "Zdá se, že je to tak. Ten zvuk a to světlo jsem také viděl. Ti muži mi ovšem před očima neexplodovali, pokud myslíte tohle."

"Myslíte, že se jí to zdálo?"

"Ne," odpověděl Schneider přesvědčeně, "mluví pravdu, jsem si jist, že to, co říká o tom dinosauřovi, je pravda. Ale Littlecloudovi a těm ostatním se nic nestalo. Alespoň ne v této době." Na chvíli uvažoval. "Možná se to nestává vždycky," řekl, "nebo jen..."

Zarazil se. V jeho hlavě začala nabývat na určitosti fantastická, ale zároveň děsivá myšlenka.

"Nebo co?" zeptal se Straiter.

"Ti dinosauři," zamumlal Schneider, "byli bytosti z minulosti, že?"

"Jistě. No a?"

"Bytosti, které byly z jejich doby přeneseny sem. A zemřely, jakmile se dostaly do časového pole a měly být poslány nazpět. Možná to nejde. Možná... možná to funguje pouze jednou."

"Jak to myslíte?" zeptal se Schneider.

"Možná lze tou cestou projít pouze jednou," zopakoval Schneider. "Kdoví, možná se tělo při průchodu časovým polem nabije nějakým druhem... energie. Nějakou silou, která nepřipustí, aby to podruhé proběhlo opačným směrem."

Straiter zbledl. "Víte, co povídáte?" zeptal se.

"Obávám se, že ano. Pokud je tomu opravdu tak, pak se ti muži nikdy nedostanou zpět. A kdyby se o to přesto pokusili, pak při tom zemřou."

Zbývala jim ještě půlhodina, když dorazili ke stanici. Littlecloud nemohl říci, jak to dokázali - patnáct mil, které nebyly na mapě ničím víc než vzdáleností dvou roztažených prstů, se změnilo v pochod peklem. Nebyli přítom ani jednou napadeni obyvateli tohoto světa. S výjimkou několika okřídlených nestvůr, které se vznášely nad nimi na takřka nepřírozně modrém nebi, nespátřili muži jediného živého tvora.

Jejich nepřítelem bylo slunce.

Slunce, vedro a poušť, protože to bylo slunce, které jen vypadalo tak, jako to, pod nímž se narodili Littlecloud a ostatní. Bylo jasnější, pronikavější a sálalo žár, který byl mnohem intenzivnější než ten, který se snašel na Nevadskou poušť ve dvacátém století a který jim vysával z těla každíčkou kapku tekutin. Poslední dvě tři míle se proměnily v nesnesitelná muka.

Mainland se náhle zastavil. Littlecloud pohyb zaregistroval příliš pozdě a šel ještě dva kroky dál, než se zarazil i on. Ale Mainland musel nakonec ukázat rukou před sebe, aby Littlecloud spatřil to, co objevil.

Otřásl se zděšením, že téměř upadl. Instinktivně sáhl po zbraní a už ji strhl z ramene, než si uvědomil, že ji nepotřebuje.

Před nimi, jen několik metrů od otevřených dveří stanice, ležely kostry několika dinosaurů.

"Bože můj," zašeptal Mainland rozechvělým hlasem.

Když se přiblížili k prvním gigantickým kostrám dostatečně blízko, poznali, jak dinosauři zemřeli. Ne v písečné bouři, která měla patrně na svědomí to, že z jejich kostí bylo strženo všechno maso.

V mnoha prsních i lebečních kostech zely nesčetné díry po střelách.

To mohlo znamenat pouze jediné: muži, kteří se i se stanicí ocitli v minulosti, svedli s obyvateli tohoto světa doslova bitvu. Jak dopadla?

"Pojďte," řekl Littlecloud, "nemáme už čas. A buďte opatrní."

Jeden za druhým postupovali dál. Littlecloud zpomaloval kroky čím dál tím více, čím blíže byl ke stanici. A čím blíže se jí ocitali, tím jasněji chápal, jak nelítostný boj tady musel zuřit.

Mohutné kovové dveře budovy byly zprohýbány a zpola vytrženy z pantů. Tu a tam byly na stěnách tmavočervené skvrny a hned za vchodem našli pár cárů látky a pokroucenou pistoli.

"Žádní mrtví," řekl najednou Mainland.

Littlecloud na něj tázavě pohlédl.

"Nejsou tady žádné mrtvoly," opakoval. "Zvítězili v tom boji, nechápete? Dinosauři jsou mrtví, ale z lidí tady není nikdo."

"A kde potom jsou?" zeptal se Littlecloud.

Mainland mlčel. Jeho slova také vystihovala jen to, čemu chtěl věřit, nic víc. Nepochybně měl pravdu - mrtví dinosauři dokazovali, kdo byl vítězem v tom boji. Ale možná jen v tomto boji.

Velice opatrně postupovali dál do budovy. Na rozsáhlou, vysokou halu, která byla bezprostředně za vchodem, navazovala dřevem vykládaná, přepychově zařízená místnost, která dříve musela vypadat určitě velmi útulně.

Teď byla ovšem zničená, a to tak důkladně, že Littlecloud na chvíli zůstal šokovaně stát. Zařízení bylo zdemolováno, dřevěné obložení vyrváno ze stěn, podlaha rozbitá. Přímo vedle dveří ležela mrtvola dalšího dinosaura. Podobal se Deinonychovi, ale byl poněkud větší a vypadal mnohem nebezpečněji.

Polovina hlavy a pravé rameno mu chybělo.

Littlecloud dal třem ostatním gestem na srozuměnou, že mají zůstat stát, zvedl pistoli a sám pomalu pokračoval dál. Třebaže místnost byla zničená, nemohla se tady žádná z těch zrůd ukrýt ale on prostě cítil, že tady nejsou sami. Něco tady bylo. Pocit, že je něco sleduje, registroval téměř fyzicky.

S prstem na spoušti se blížil ke schodišti. Dveře byly vylomeny z pantů a kovový rám byl zčernalý a pokroucený. Charakteristický zápach a černá ohnivá skvrna na zemi Littlecloudovi prozradily, že tady explodoval granát.

Ve stěnách, bezprostředně vedle dveří, zely tucty děr po střelách, ale zahlédl i stopy obrovitých drápů, které rozškrábaly dřevěné obložení a vyryly hluboké rýhy do betonu.

Littlecloud opatrně vešel dveřmi a nakoukl do místnosti. Přes všechnu tu spoušť tady pořád ještě svítilo světlo, takže mohl vidět, že šachta schodiště je prázdná. I tady všude viděl stopy lítého boje. A cosi mu říkalo, že to musel být boj na ústupu.

Přivola k sobě kývnutím Mainlanda a oba vojáky a pak šel dál.

"Co se tady stalo?" zamumlal Mainlad. "Bože můj... kde... všichni jsou: Snad ještě někde dole?"

Klamná naděje, protože to, co spatřili cestou dolů, hovořilo samo za sebe: To, co se tady odehrálo, bylo hrozné.

Obyvatelé lesa, jehož hranice byly před dvěma dny ještě těsně před stanicí, tady našli bohatě prostřený stůl. Ale nikdo z těch čtyř se to neodvažoval vyslovit.

"Možná se zabarikádovali někde dole," poznamenal Littlecloud. "Za bezpečnostními dveřmi, o kterých mluvil Schneider."

"Pamatuješ si ještě ten kód?" zeptal se Mainland nervózně.

Littlecloud přikývl, aniž by odtrhl pohled od schodiště před sebou. I tady bylo všude vidět stopy urputného zápasu, který museli muži svést s těmi netvory. U každých dveří, kolem kterých procházeli, se Littlecloud na chvíli zastavil a byl neustále připraven na to, že se rozlétnou a vyletí z nich krvelačná bestie.

Ale nebyli napadeni. Bez problémů se dostali do nižšího patra, pak do druhého a nakonec do třetího. A přesto

Littlecloud prostě věděl, že tady nejsou sami. Tady dole něco je, a není to člověk.

Našli dalšího mrtvého dinosaura. Nakonec se dostali až k hlavní chodbě, na jejímž konci byly pancéřové dveře, které jim popsal Schneider.

Littlecloud vstupní kód nepotřeboval. Dveře byly otevřeny dokořán.

Pomalu, velice opatrně se blížili ke konci chodby.

Když vešli do kontrolního sálu, zbývaly jim čtyři minuty.

"Ještě čtyři minuty," řekl Schneider nervózně. Během poslední čtvrt hodiny se takřka nepřetržitě díval střídavě na hodiny a na téměř již opuštěné město, které se rozprostíralo ve své obvyklé záplavě světél pod vrtulníkem. Na Straiterův rozkaz pilot udělal další veliký oblouk směrem k jihu a pak stroj ve vzduchu zastavil.

Ten pohled připadal Schneiderovi téměř absurdní. Byl tak... tak normální. Las Vegas leželo pod nimi jako třípytívi diadém ze statisíců různobarevných zářivých drahokamů a přes to všechno mu připadalo těžké uvěřit, že město je opuštěné.

Bylo, a současně nebylo. Evakuace byla dokončena - pouští a po dálnici vedoucí k jihu se valil zástup téměř čtyř set tisíc lidí, kteří prchali před nebezpečím, před nímž se snad ani prchnout nedalo. Před necelými pěti minutami opustili město i poslední vojáci a příslušníci Národní gardy. Přesto museli ve městě ještě nějakí lidé být.

Schneider tu myšlenku zapudil. Nedalo se už pro ně udělat nic.

Opět se podíval na hodinky. Zdálo se, že ručičky se nepohybují. Ještě tři a půl minuty.

Littlecloud ten pohyb zaregistroval dříve než ho spatřil a zareagoval naprosto instinktivně. Bleskurychle se vrhl k zemi doleva, současně otočil horní půlku těla opačným směrem a spustil samopal.

Zpětný úder salvy způsobil, že jeho pád byl ještě prudší. Littlecloud dopadl velice nešikovně a velice tvrdě na záda, zatímco salva z pistole vyrážela na stěně nad ním jiskry, rozbíjela elektronické přístroje a monitory a nakonec zasáhla i dinosaura, který na něj skočil.

Zvíře bylo odmrštěno zpět, zhroutilo se s řevem k zemi a pokoušelo se znovu vyskočit. Uprostřed pohybu ho zasáhla jediná, ale přesně mířená střela, která vyšla z otevřených dveří.

Zvíře nebylo jediné svého druhu. Zatímco Littlecloud se zoufale převaloval po zemi a pokoušel se dostat na kolena, zjistil, že kontrolní sál se dravými šelmami přímo hemží. Musel jich být tucet, pokud ne víc. Tvorů, jako onen zabitý, kterého našli nahoře v hale. Ne sice Deinonychové, ale určitě masožravci. Zaútočili všichni téměř současně.

Ale to nebylo zdaleka to nejhorší.

Zatímco Littlecloud vyskočil a vypálil salvu na valícího se dinosaura, uvědomil si rázem s hrůzou dvě věci, u nichž si nebyl jist, která je děsivější: že to není náhoda, že tady tito tvorové na ně číhají, ale že to je prostě léčka, do níž se on a ostatní dostali a že ti tvorové neútočí slepě. To, co se odehrálo, byl koordinovaný nekompromisní útok.

Littlecloud zastřelil dalšího dinosaura, ucítil za sebou pohyb a vrhnul se stranou. Chmatla po něm tříprstá tlapa s ostrými drápy a roztrhla mu kus uniformy. Ale nezranila ho. Littlecloud spadl, převalil se a vleže vystřelil přímo do rozšklebené tlapy, která se nad ním najednou vynořila.

Bleskurychle se zase postavil, ale hned na něj zaútočili další dva dinosauři.

Littlecloud jednoho zastřelil, uhnul před ranou pařátu druhého a zasadil zvířeti nohou úder karate, který by člověka na

místě zabil. Dinosaurus jen zavrával krok dozadu a hned zase zaútočil.

Littlecloud ho zastřelil.

Zvíře se zhroutilo a tak měl na pár chvil klid. Viděl, jak dveřmi dovnitř vpadl Mainland, vedle něj dva vojáci a hned zahájili palbu na dinosaur, kteří na ně ovšem také hned zaútočili. Zvířat tady byl takřka nekonečný počet. Namísto každého, které zastřelili, se jako by odnikud objevila dvě další. Byla to celá smečka šupinatých nestvůr se zelenou kůží. A nejen to.

Byla tady i osádka výzkumné stanice, kterou až dosud marně hledali. Jejich těla ležela srovnána na levé straně veliké místnosti.

Littlecloud se otočil dokola a neustále střelil. Zasáhl ještě dva tři dinosaur, ale muselo to být více než deset zvířat, která tady proti nim stála. A byla neuvěřitelně houževnatá. Byl to boj, který nemohli vyhrát.

"Dvě minuty," zašeptal Schneider. "Dokázali... dokázali to, Straitere. Prostě to museli dokázat!"

Straiter mlčel. Když Schneider otočil hlavu a podíval se na plukovníka, zjistil, že je docela popelavý v obličeji. Ruce se mu chvěly a výraz v jeho očích prozrazoval nesmírný strach.

Píst samopalu cvakl naprázdno. Zásobník byl vystřílen. Littlecloud bleskurychle otočil spínačem na boku zbraně, zamířil na poněkud vzdálenějšího dinosaura a vystřelil. Granát zvíře zasáhl a roztrhal ho doslova na kusy. Exploze smetla k zemi další dva dinosaur.

Páka, pomyslel si zoufale. Kde je ta páka?

Zatímco roztřesenými prsty měnil zásobník zbraně, bloudil jeho pohled velkou, téměř již zcela zničenou místností. Neviděl dobře. Kouř a černý mastný dým mu bránily ve výhledu - a všude pohyb, šupinatý, zelený, smrtící pohyb. Schneider říkal, že páku není možné přehlédnout, ale kde je?!

Littlecloud vystřelil, změnil bleskurychle polohu a zasáhl dinosaura, který se chtěl ze zadu vrhnout na Mainlanda. Zvíře se uprostřed pohybu dvakrát převrátilo ve vzduchu a dopadlo s žuchnutím na mrtvolu jiného netvora.

A Littlecloud spatřil páku.

Byla na opačné straně místnosti za vysokou skleněnou deskou, orámovanou červeným kovovým pruhem. Byla téměř tak dlouhá, jak mužská paže.

"Mainlande!" vykřikl, až mu přeskočil hlas. "Páka! Táhle! Kryj mě!"

Rachot výstřelů a pronikavé ječivé řvání útočících nestvůr pohlcovalo každou slabiku, takže nevěděl, jestli mu Mainland odpověděl, ale vyrazil dopředu. Ukazovákem se zaklesl do spouště samopalu a pevně ho držel.

Předcházel mu řetěz jiskřivých odskakujících explozí. Odklidil mu z cesty dva dinosaur a roztříštil skleněnou tabuli, za níž byla páka nouzového vypínání. Cosi po něm chmátlo. Littlecloud ucítil v boku prudkou palčivou bolest, ale nedbal na ni, běžel dál. Nanejvýš ještě stačil...

"Minuta," zašeptal Schneider. "Dokážou to, Straitere. Dokázali to, rozumíte?"

"Tak?" zeptal se Straiter. Nepodíval se na něj, ale dál hleděl na blyštivé moře světel města. "Jak jste na to přišel?"

Z jakéhosi důvodu ta otázka Schneidera rozzuřila. "Už by se to dávno stalo!" tvrdil. "Vzpomeňte si na dnešní poledne, když jsme chtěli vyrazit! Ta změna nastala příliš brzy. Přepočítal jsem se. Už by se to dávno muselo stát! Rozumíte?"

Zmýlil jsem se ve výpočtu. Neděje se to na vteřinu přesně, ale dřív."

"Ano," zašeptal Straiter, "nebo o něco později."

Přestal na dinosaur střílet. Puška byla prázdná a nepotřebná a už ani nezbýval čas na boj s těmi bestii.

Mainland i vojáci pořád ještě stříleli, ale namísto bušení stakata samopalů teď bylo slyšet výbuchy granátů a pak náhle prudký výkřik muže. Proti všemu rozumu se Littlecloud otočil. Místnost byla v jednom ohni. Kouř byl tak hustý, že už sotva dýchal, natož aby něco viděl.

Littlecloud násilím zaplašil myšlenku na ostatní, už nemyslel na dinosaur, ani na svou vlastní bezpečnost. Jedním rázným pohybem strhl horní ze dvou plomb, které zajišťovaly páku. Pořezal si ruce o ostré hrany střepe, ale ani bolest necítil, nýbrž se natáhl po druhé plombě, zajištěné pochromovanou maticí a začal ji uvolňovat.

Šlo to ztuha, tak ztuha, že si zlomil několik nehtů a po ruce mu stékalo ještě víc krve, ale bojoval zoufale dál - a nakonec se matice začala otáčet. Velice pomalu a těžce, ale točila se. Trvalo celou věčnost, než byl uzávěr povolen, pak

Littlecloud strhl tenký drát a oběma rukama sáhl na obrovitou červenou páku.

Mainland za ním právě zastřelil posledního dinosaura.

"Je po všem," řekl Schneider. Jeho hlas se chvěl. "Je po všem, Straitere. Dokázali to."

Pocítil úlevu, jak ještě nikdy v životě. Povedlo se. Svítící minutová ručička jeho hodinek to dokazovala. Lhůta uplynula a Las Vegas nezmizelo. Navzdory vši logice dokázal Littlecloud a sedm dalších mužů nemožné. Dorazili do stanice a vypnuli cyklotron.

"Povedlo se, Straitere," řekl ještě jednou. "Zatraceně, ten váš člověk to vážně dokázal. Zastavili to."
Straiter mlčel. Vypadal najednou velice staře.

Littlecloud vložil do tohoto posledního pohybu veškerou sílu, kterou v těle ještě měl. Jedním rázným škubnutím strhl páku dolů.

Zamrkalo světlo, na vteřinu zavládla tma, pak se u stropu rozblíkala červená mdlá žárovka nouzového osvětlení a smísila své světlo s krvavě rudou září plamenů, které šlehaly všude po místnosti.

Něco se stalo. Littlecloudovi připadalo, že slyší cosi jako vzdech, podivný, téměř jen tušený, ale neuvěřitelně mohutný zvuk a pak pocítil, jak se cyklotron na antihmotu dvacet metrů pod nimi vypnul.

Sténání ustalo. Littlecloud klesl se záupněm na kolena, přitiskl si krvácející dlaně k tělu a zavřel oči. Dokázali to.

Podářilo se jim nemožné. Vyhráli závod s časem.

Ještě netušili, že pro ně není návratu do přítomnosti, která se stala nedosažitelnou budoucností. Že se nesplní jejich naděje, že po vypnutí cyklotronu se všechno vrátí do normálních kolejí. Že jsou uvězněni v raném pravěku Země...

Žhavé srdce výzkumné stanice přestalo tlouci a přestalo vyvíjet energii, která přerвала plynutí času.

Ale dříve, než se definitivně zastavilo, ještě jednou se vzepjalo, téměř jako skutečné živé srdce, které se chce ještě jednou, marně, ale se vši silou vzepřít neodvratnému konci, a poslední mohutný proud nepředstavitelných energií zapulzoval fantastickou konstrukcí, kterou vytvořili Schneider a jeho spolupracovníci, aniž by to chtěli nebo věděli. A o sto dvacet milionů let a jednu vteřinu později v budoucnosti zmizelo zcela neslyšně z povrchu země město Las Vegas.

*) viz DINOLAND, sv. 2: "Panika v Las Vegas".

*) viz DINOLAND, sv. 1: "Návrat dinosaurů"